

Božja misija — moja misija

Odjel za globalnu misiju

Pouke iz Biblije — Priručnik za učitelje

Listopad, studeni i prosinac 2023.

Sadržaj

1. Božja misija za nas (1)
2. Božja misija za nas (2)
3. Božji poziv u misiju
4. Obavljanje Božje misije
5. Izgovori za izbjegavanje misije
6. Motivacija i priprema za misiju
7. Misija za mojega bližnjeg
8. Misija za potrebite
9. Misija za moćne
10. Misija za nedosegnute (1)
11. Misija za nedosegnute (2)
12. Estera i Mordokaj
13. Dovršetak Božje misije

POUKE IZ BIBLIJE — Priručnik za učitelje — 4/2023.

Nakladnik: ZNACI VREMENA, Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb, Hrvatska • Odgovorni urednik: Neven Klačmer • Urednik: Mario Šijan • Prijevod: Dragana Todoran • Lektura: Marijan Malašić • Korektura: Ljiljana Đidara • Tiskano u uredu nakladnika

www.znaci-vremena.com • www.adventisti.hr

Prestanite pričati i počnite nešto raditi!

Prije mnogo godina jedan naš adventistički časopis objavio je usporedbu o strašnoj močvari. Dok su ljudi prolazili stazom koja je vodila preko nje, često bi se okliznuli i pali u njezine opasne vode. Njihovi samrtni krici odjekivali su obližnjim selom. Bilo je strašno!

Zato su seljaci održali vijeće. Zapravo, održali su mnoga seoska vijeća. Iznese su razne teorije i radovi u kojima su istraživali uzrok problema, a katkad su čak i predlagana rješenja. Ali nikada ništa nije učinjeno, osim što se nastavilo sa sastancima i razgovorima. Rasprave su trajale godinama. Ljudi su pisali stručne radove na tu temu. Dovođeni su gostujući predavači. Održavane su dvorišne prodaje kako bi se prikupio novac i osigurali obroci onima koji su žrtvovali toliko sati sjedeći na tim sastancima. Na kraju je prikupljen i novac za izgradnju zvučno izolirane sobe za sastanke, kako krici izgubljenih i umirućih ne bi remetili tekuće rasprave. Ali nitko nije učinio ništa da bi pomogao onima koji su bili u nevolji. I nitko nije učinio ništa da se još više ljudi ne izgubi u močvari. Samo su pričali.

Ni crkva u cjelini ni vaš razred subotnje škole sigurno ne bi željeli biti poput ljudi u tom selu. Mi volimo vrijeme koje provodimo zajedno u molitvi, razmišljanju, svjedočenju i razgovorima. Ipak, želimo poći i korak dalje od toga i učiniti nešto za ljude koji nas okružuju. Želimo unijeti promjenu u našoj crkvi i u cijelom svijetu. Želimo da se djelo završi i da se Isus vrati.

Pouka za ovo tromjesečje usmjerava našu pozornost na potrebu da izidemo i učinimo nešto. Proučit ćemo mnoge čudesne biblijske događaje. Čitat ćemo o uzbudljivim iskustvima. Saznat ćemo nešto o mogućnostima koje nam stoje na raspolaganju i zahvaljujući kojima možemo doprijeti do naših bližnjih (pogotovo onih koji nemaju kršćansko zaleđe). Ali to će biti samo ilustracije koje nas trebaju pokrenuti. Pravo žarište, srž svake pouke nalazit će se u odsjecima za svaki četvrtak u ovom tromjesečju — izazov da izidemo i nešto učinimo.

Mi ćemo iznijeti teološku podlogu i dati vam prijedloge i alate kojima možete raditi. A svakog četvrtka dio pouke iznosit će pomno osmišljene izazove koji će s vremenom biti sve zahtjevniji. Počet ćemo s onim što je lako. Ali kako tromjesečje bude odmicalo, ti izazovi postajat

će neznatno (i ne baš neznatno) teži. Cilj je da svatko od nas prihvati izazov, da se moli za vodstvo Duha Svetoga, da primijeni ono što smo proučavali, a zatim da nekoliko minuta idućeg tjedna provede u razgovoru o tome kako je sve prošlo. To ne treba biti vrijeme za hvalisanje, već za razgovor o tome što je ispalo dobro, a što nije. Dok budemo iznosili iskustva, dolazit ćemo na nove ideje. Molitvene liste će se produljivati (osobne i zajedničke).

Na kraju, želja nam je da ovo tromjesečje ostane zapamćeno, ne po nekim nezaboravnim mislima, zanimljivim iskustvima i dubokim teološkim konceptima. Može biti i toga — i to mnogo. Ali naša je prvenstvena želja da se na ovo tromjesečje svi možemo osvrnuti kao na vrijeme kada se Duh Sveti udružio s našim skromnim naporima i činio evanđeoska čuda u čast i na slavu Božjeg imena.

Generalna konferencija je Centre za globalnu misiju prvi put osnovala 1980. godine. Oni djeluju pod upravom Ureda za adventističku misiju pri Generalnoj konferenciji. Trenutačno postoji šest takvih centara. Njihova je svrha pomoći crkvi da učinkovitije osniva nove skupine vjernika među glavnim nekršćanskim populacijama u svijetu.

U vrijeme pisanja ove pouke direktori tih centara (Petras Bahadur, Richard Elofer, Kleber Gonçalves, Clifmond Shameerudeen, Doug Venn, Amy Whitsett), uz potporu Garyja Krausea (ravnatelja Adventističke misije), Homera Trecartina (umirovljenog ravnatelja Centra za globalnu misiju) i Jeffa Scogginsa (ravnatelja za planiranje Globalne misije), zajedno su radili na njezinom uobličanju. Za više informacija možete posjetiti mrežnu stranicu www.GlobalMissionCenters.org.

Božja misija za nas (1)

PRVI DIO: Opći pregled

Bog Biblije je Bog misije. Njegova misionarska narav i karakter najprije su ukorijenjeni u Njegovoj odluci da stvori ljudski rod na svoju sliku i u Njegovoj želji da stupi u zajednicu s ljudima. Božji odnos s Adamom i Evom prije pada odlikovao se svakodnevnom zajednicom u Edenskom vrtu (Postanak 3,8). Ellen G. White piše: “Sve dok su [Adam i Eva] ostali vjerni božanskom Zakonu, njihova sposobnost da spoznaju, uživaju i ljube trebala je rasti. Oni bi neprekidno stjecali nova blaga znanja, otkrivali nove izvore sreće i stjecali sve jasniju, potpuniju predodžbu o nemjerljivoj, nepresušnoj Božjoj ljubavi.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 31; u izvorniku 51) Nažalost, grijeh je prekinuo taj međusobni odnos licem u lice.

Pad nije okončao Božju misiju usmjerenu prema ljudskom rodu. Pad je premjestio Njegovu misiju u novu dimenziju. Nakon pada, Božja misija postala je ukorijenjena u Njegovom nastojanju da otkupi pali ljudski rod. Zbog Njegovog obećanja o otkupljenju u Postanku 3,15, Pismo kao cjelina govori o različitim misijskim naporima koje je Bog poduzeo da spasi i obnovi grešni ljudski rod prema svojem prvobitnom planu. Budući da je misija Božja odlika (ukorijenjena u Njegovoj naravi i karakteru), Bog nas ne ostavlja.

DRUGI DIO: Komentar

Misija kao Božja odlika

Od Postanka pa sve do Otkrivenja Biblija ima jednu jedinstvenu poruku: Bog je odlučan u namjeri da ukloni posljedice pada u grijeh. Ako Pismo kao cjelina govori o Božjem neumornom dopiranju do ljudskog roda, Postanak 3,9 sadrži pitanje koje pokreće misijski rad. Treće poglavlje Postanka izvještava o tragičnom Adamovom i Evinom pokušaju da u duhu samoisticanja i odlučnosti budu neovisni o Bogu. Ovo poglavlje također nas podsjeća na postojanje grijeha i njegove posljedice.

Posljedice Adamove i Evine odluke navele su ih da se sakriju od Boga. Božji prvi odgovor na nevolju ljudi došao je u obliku pitanja

upućenog Adamu: “Gdje si?” Razumijevanje svrhe ovog pitanja bitno je za razumijevanje namjere cjelokupnog Pisma.

Kao prvo, pitanje: “Gdje si?” nije teološko pitanje. Ono je misiolško. Ovo pitanje otkriva da usprkos pogrešnoj odluci, Bog nije ostavio Adama i Evu. Čovjekova pobuna nije umanjila Božju želju da njeguje prisnu zajednicu s ljudskim bićima. Bog i dalje ljubi i traži svoju zalutalu djecu.

Pitanje: “Gdje si?” — prvo koje Biblija pripisuje Bogu — govori više o stanju nego o mjestu. Prema tomu, namjera ovog pitanja nije bila da otkrije gdje se točno Adam i Eva kriju od Boga. Bog nikada ne postavlja pitanja da bi prikupio određene informacije. Njegova svemoć je izvor bezgraničnog znanja, čak i znanja o onome što još ne postoji. Budući da je svemoćan, Bog je točno znao gdje se Adam i Eva kriju, što su učinili i u kakvom se stanju nalaze.

Adamova odsutnost s mjesta na kojem se obično sastajao s Bogom bila je jasan dokaz da nešto nije u redu. Dakle, pitanje koje Bog postavlja Adamu u Postanku 3,9 ne glasi: “Gdje si?” u vezi s mjestom na kojem se Adam nalazi. Pitanje: “Gdje si?” odnosilo se na odnos: “Gdje si u našem odnosu?” S obzirom na prve posljedice grijeha otkrivene u prethodnim redcima, Božje pitanje prvenstveno je imalo namjeru navesti Adama i Evu da razmisle o svojem odnosu s Bogom. Pitanje im je postavljeno s namjerom da ih navede da razmišljaju o posljedici svoje neposlušnosti Bogu. Adamu i Evi bila je dana prilika da ispitaju sebe i priznaju svoju krivnju. Božje pitanje slično je ovakvim pitanjima: “Zašto niste došli na naš uobičajeni susret? Što se dogodilo s našim odnosom da se pokušavate udaljiti od mene? Što znači to smokvino lišće kojim ste se pokrili?” Sotona je lagao Adamu i Evi da će zahvaljujući neposlušnosti postati kao bogovi. Drugim riječima, grijeh će unaprijediti njihov život. Mi znamo što se dogodilo. Adam i Eva su ostali goli umjesto da postanu kao bogovi. Njihovo rješenje za novu nevolju u kojoj su se našli bilo je da smokvinim lišćem sakriju svoju golotinju. Da je ovaj ishod riješio njihovu situaciju, ne bi se sakrivali od Božje prisutnosti. Umjesto toga, suprotstavili bi se Bogu jer ne želi njihovo konačno dobro.

Štoviše, pitanje: “Gdje si?” bilo je iskren vapaj Boga misionara čije pitanje puno boli otkriva činjenicu da je Bog svjestan ponora koji je nastao između Njega i čovjeka. Pitanje je također bilo Njegov poziv da se Njegova izgubljena djeca vrate u zajednicu ljubavi i povjerenja. U svjetlu obećanja iz Postanka 3,15, Božje pitanje nosi obećanje o nadi. Iako grijeh baca sjenku na Božji plan za ljudski rod zbog Adamove i Evine neposlušnosti, On nije poražen. Usred suda dano je obećanje o Otkupitelju.

Postanak 3 ne sadrži samo izvještaj o postojanju grijeha i njegovim posljedicama. U njegovom središtu leži slika o Božjoj spasonosnoj misiji. Bogu su bile dostupne najmanje tri mogućnosti kada su Mu Adam i Eva pokazali neposlušnost. Prvo, Bog ih je jednostavno mogao odbaciti; mogao je pustiti da umru kao rezultat njihovog grijeha, a potom stvoriti nova ljudska bića. Drugo, mogao je pustiti da Adam i Eva zauvijek snose posljedice svoje loše odluke. Treća mogućnost, koju je Bog izabrao, bila je otkupljenje: ponor u njihovom odnosu, koji je načinila Adamova i Evina neposlušnost, On je premostio svojom žrtvom. Iako možda snose posljedice svojega grijeha, neće živjeti zauvijek u svojem palom stanju. Otkupljenje čovječanstva nije bilo obećano samo riječima; bilo je pokazano i na djelu: "I načini Jahve, Bog, čovjeku i njegovoj ženi odjeću od krzna pa ih odjenu." (Postanak 3,21) Ova odjeća je izraz i Božje pravde i Božje milosti. Iako je grijeh u bilo kojem obliku uvredljiv za Boga, On nas milostivo čisti od sve prljavštine tijela i pokriva našu golotinju svojom pravednošću.

Utjelovljenje kao misija

Kristovo utjelovljenje bilo je bitno za ispunjenje Božje misije. Iako su u Postanku 3,21 Adam i Eva, obučeni u odjeću načinjenu od kože žrtvovanih životinja, utjelovili dolazak obećanog Otkupitelja, obećanje je poprimilo vidljiv oblik u Novom zavjetu Isusovim rođenjem. Utjelovljenjem je transcendentni Bog Stvoritelj postao imanentan da bi se otkrio na najpotpuniji mogući način u ljudskim uvjetima. U Osobi Isusa Bog se u potpunosti poistovjetio s ljudskim rodом zbog jasne namjere da otkrije ne samo svoju ljubav, već i svoj spasonosni plan za čovjeka. Bog se nije držao podalje od ljudskog roda u svojem naporu da ih spasi. Umjesto toga premostio je ponor uzevši ljudsku narav i iskusivši ljudsku tugu i kušnje. Preko različitih oblika svoje službe Krist nije samo objavio Božju vladavinu s proročkom žurnošću, već ju je također utjelovio dajući Božjoj misiji otkupljenja lice, glas i ruke. Liječeći bolesne, čisteći gubavce, dajući vid slijepcima i podižući mrtve, Krist je pokazao Božju silu da u potpunosti ukloni prokletstvo pada. Tako je Krist ponovno izložio pojam Božje ljubavi da bi ga ljudi mogli shvatiti, doživjeti i biti privučeni Bogu. Zamjenska Kristova smrt bila je Božje konačno nastojanje da pomiri otudeno čovječanstvo sa sobom (Ivan 3,16). Kristova služba i žrtva misija su bez premca.

Drugi dolazak: Božja misija je ostvarena

Posljednje Isusove riječi u Bibliji glase: "Da, dolazim ubrzo!" (Otkrivenje 22,20) Drugi Isusov dolazak okončat će Božju misiju vršenu nakon

pada i započeti fazu Božje misije na novoj Zemlji. Isusov dolazak i proglašenje Zemlje Njegovim kraljevstvom konkretiziranje je Otkupiteljevog obećanja iz Postanka 3,15.

Faza Božje misije na novoj Zemlji označava potpuno poništenje posljedica pada: Bog će ponovno prebivati među svojim narodom, neće više biti patnje i smrti (Otkrivenje 21,3.4), ljudi će imati pristup stablu života (Otkrivenje 22,2).

TREĆI DIO: Primjena

Božje prvo pitanje: “Gdje si?” također se upućuje svakome od nas danas. Biblija kaže: “Jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave.” (Rimljanima 3,23) Umjesto pokušaja da pobjegnemo od Boga zbog svojih grijeha, kao što su bezuspješno učinili Adam i Eva, trebamo objektivno ispitati gdje smo u našem odnosu s Njim i priznati Mu svaki grijeh koji smo učinili. Dano nam je obećanje: “Ako priznajemo svoje grijehе, vjeran je on i pravedan: oprostit će nam grijehе i očistiti nas od svake nepravедnosti.” (1. Ivanova 1,9) Bez ovog obećanja mi ne bismo mogli promijeniti smjer svojega duhovnog života. Pokušaj da pokrijemo svoju golotinju pred Bogom nije mudar kao što nije bio mudar Adamov i Evin pokušaj da pokriju svoju golotinju smokvinim lišćem. Svako ljudsko rješenje u suočavanju s grijehom i krivnjom potpuno je nerazumno i bezvrijedno. Smokvino lišće naših dobrih djela, ugleda i crkvenih titula ne zadovoljava kao duhovno pokrivalo. Samo nam Bog može dati odgovarajuće duhovno pokrivalo. Jedino trajno rješenje jest pokrivalo koje nam On nudi preko Isusa. Bog ne pokriva naš grijeh i krivnju. On ih prvo uklanja, a zatim nas pokriva Kristovom pravедnošću.

Kao što je Bog pošao tražiti Adama i Evu, On traži i nas, ne da nas kazni, već da nam ponudi pomirenje i spasi nas od suda koji zasluđuju naši grijesi.

Božja misija za nas (2)

PRVI DIO: Opći pregled

U oproštajnom govoru prije uzašašća na Nebo, Isus je zapovjedio svojim učenicima: “Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska. Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio! Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta.” (Matej 28,18-20) Ova uputa poznata je kao Veliki nalog. Isus je u Velikom nalogu dao zadaću crkvi u svim vjekovima i okvirima. Osim jasnog objašnjenja da je odgovornost učenika da šire Njegov nauk svim ljudima na svijetu, Isus je također ukazao svojim sljedbenicima da je postizanje ovog veličanstvenog zadatka moguće zahvaljujući Njegovoj svemoći i sveprisutnosti.

DRUGI DIO: Komentar

Iako je na početku bilo snažnih neslaganja u vezi s određenim aspektima Velikog naloga (Djela 15,1-29; Galaćanima 2,11-14), razumijevanje naravi i misije prve Crkve bilo je povezano s Kristovim nalogom da stvaraju učenike u svim narodima. Činjenica da sva četiri evanđelja završavaju Velikom nalogom snažno svjedoči o važnosti koju je on zauzimao (Matej 28,18-20; Marko 16,15-20; Luka 24,45-49; Ivan 20,21-23). Otada se Veliki nalog vjekovima tumači i primjenjuje različito.

Elementi učenja

Pregled literature o učeništvu otkriva tri osnovne dimenzije, ili procesa, svakog uspješnog pristupa učeništvu: racionalnu, odnosnu i misijsku.

Racionalna (povezana s naukom) dimenzija učenja proces je u kojem vjernik svojom voljom uči od Isusa. U izvornom kontekstu riječ “učenik” (*matetes*) odnosila se na nekoga tko uči zanat od učitelja. Ta osoba prati učitelja da bi stekla teoretsko i praktično znanje. Racionalna dimenzija naglašava potrebu za stalnom promjenom i rastom, čak i kod onih koji su već postali učenici. Budući da je “učenje” u Mateju 28,19 proces koji traje, racionalna dimenzija učenja doživotan je proces učenja i rasta. Međutim, cilj ovog stalnog učenja nije samo da pruži znanje, već da usadi potpunu posvećenost Isusu.

Odnosna (povezana sa zajednicom) dimenzija učenja razvija se u kontekstu zajednice koja pruža potporu i u kojoj određeno mjesto zauzima odgovornost. Novi zavjet prikazuje vrlo dinamičnu kulturu zajedništva u prvoj Crkvi zbog njihovog razumijevanja stvaranja učenika kao odnosnog procesa. Zbog svojih starozavjetnih korijena, prva Crkva nastavila je naglašavati srodstvo kao jednu od bitnih vrijednosti. Ova nova zajednica razlikovala se po tome što se srodstvo više nije određivalo po krvnoj lozi i etničkoj pripadnosti, već prema zajedničkoj vjeri i zajedništvu u Kristu. Crkva je postala sredina uključivanja i prihvaćanja (Galaćanima 3,28). Članstvo je bilo svima dostupno na temelju ispovijedanja vjere u Krista kao Spasitelja i javnim pokazivanjem, krštenjem uronjavanjem, potpune odanosti Kristu (Djela 2,37.38).

Prva Crkva pokazivala je udruženu solidarnost i srodstvo upotrebom motiva, kao što su Kristovo tijelo i Božja obitelj, koji su označavali uzajamnu ovisnost između vjernika i ukazivali na blisku vezu kao članova obitelji (Rimljanima 12; 1. Korinćanima 12; Efežanima 2,19; 4; Galaćanima 6,10; 1. Timoteju 3,15; 1. Petrova 4,17). Takvi odnosi njegovali su razvoj trajnog osjećanja međusobne ovisnosti, udružene solidarnosti i odgovornosti među članovima Crkve. Njihova uzajamna ovisnost pokazivala je da svaki od tijela ima jedinstvenu ulogu, a da ipak ovisi o svim drugim članovima.

Mnoštvo je bilo privučeno ovoj novoj zajednici vjernih koja je prikazala nov način života (Djela 2,46.47). U takvoj sredini biti učenik nije bilo isto što i jednostavno prihvatiti apstraktne istine o Isusu. Biti Kristov učenik značilo je učiti od Isusa i primijeniti u životu znanje o Njemu. Ovakvom vrstom učenja prva je Crkva predstavljala Krista u svijetu. Ova kultura zajedništva u Novom zavjetu, u kojoj su vjernici bili članovi skupina koje su pružale potporu, postala je plodno tlo za sjeme Evanđelja koje je trebalo posijati i njegovati.

Misijska (širenje vjere) dimenzija učenja bavi se razumijevanjem poziva da stvaramo učenike (*mateteusate*). U Mateju 28,19 upućen nam je poziv da se uključimo u misiju i umnožimo njihov broj. Ovo je glavna misao Velikog naloga i mora ostati osnovna odgovornost Crkve u svakome kontekstu. Novozavjetni vjernici povezali su ideju o pripadanju zajednici s odgovornošću za širenje vrijednosti za koje se zajednica zalaže. U kontekstu Velikog naloga misija je više od poziva da se Evanđelje navješćuje onima koji ne poznaju Krista. Misija je i poziv da se dijeli vjera i da se poduče zainteresirani kako bi bili oslobođeni iz Sotoninog stiska, da bi se potpuno i stalno mogli pokoriti vlasti Isusa Krista.

Stoga Novi zavjet riječju “učenik” ukazuje na odnos s Kristom i potpunu posvećenost Njemu, koja dolazi kao rezultat učenja i usvajanja

Njegovog nauka, promjene zbog stalnog rasta u spoznaji Isusa Krista (2. Petrova 3,18), života potpune pokornosti Njegovoj vladavini silom Duha Svetoga (Filipljanima 3,8) i pomaganja drugima da počnu stjecati iskustvo, njegovati povjerenje i slijediti Isusa (2. Timoteju 2,2). S ovoga gledišta učenje ne treba shvatiti kao crkveni program, zato što to nije određeni događaj u vremenu. Učenje je doživotni proces rasta u Kristu koji preobražava vjernikov spoznajni, emotivni i vrijednosni kut sagledavanja života.

Određeni kutovi sagledavanja trenutačnog stanja učenja

Učenjaci koji proučavaju kršćansko učenje u današnje vrijeme suglasni su u zaključku da je, u usporedbi s Novim zavjetom, sadašnja praksa učenja u velikoj mjeri izgubila svoj primat među kršćanima. Stvaranje učenika je razvodnjeno do jednostavnog pretvaranja obraćenika u kršćanstvo i članove crkve.

Sadašnji rast crkve promatra se velikim dijelom kao brojčani i statistički rast bez, nažalost, mnogo duhovne dubine. Drugim riječima, kršćani su, općenito govoreći, mnogo bolji u obraćanju ljudi nego što su u pomaganju obraćenicima da postanu Kristovi učenici. Žalosno je reći kako ova pojava podrazumijeva da netko može postati kršćanin a da ne postane nužno i Kristov učenik.

Stvaranje učenika: odgovornost svakog vjernika

Isusov nalog da se stvaraju učenici u svim narodima nije bio upućen samo dvanaestorici prvobitnih učenika. Ovaj zahtjev postavlja odgovornost pred svakog kršćanina. Prema Petrovim riječima, "vi ste, naprotiv, izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod određen za Božju svojinu, da razglasite slavna djela onoga koji vas pozva iz tame u svoje divno svjetlo" (1. Petrova 2,9). Također zapazite sljedeće izjave Duha proroštva:

"Svaki istinski učenik rađa se u Božje kraljevstvo kao misionar. Onaj tko pije vodu, postaje izvorom života. Primateelj postaje onaj koji daje. Kristova milost u duši je kao izvor u pustinji koji izvire da osveži sve i učini one koji su blizu smrti željnima da piju vode života." (*Isusov život*, str. 145; u izvorniku 195)

"Bog očekuje osobnu službu od svakoga kome je povjerio poznavanje istine za ovo vrijeme. Svi ne mogu otići kao misionari u strane zemlje, ali svi mogu biti misionari kod kuće u svojim obiteljima i u susjedstvu." (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 9. str. 25; u izvorniku 30)

"Za ispunjenje ovog naloga odgovornost ne počiva samo na rukopoloženom propovjedniku. Svatko tko je primio Krista pozvan je da radi

na spašavanju svojih bližnjih.” (*Djela apostolska*, str. 69; u izvorniku 110)

“Kad se osnuje nova crkva, svi vjernici trebaju aktivno sudjelovati u misionarskom radu. Trebaju posjetiti svaku obitelj u susjedstvu i znati njihovo duhovno stanje.” (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 6. str. 256; u izvorniku 296)

Aktivno sudjelovanje u ispunjenju Velikog naloga stalna je i trajna obveza onoga tko želi biti Kristov učenik.

TREĆI DIO: Primjena

Na osnovi evanđeoskog naloga, svi kršćani pozvani su da u bilo kojem opsegu objavljuju svoju vjeru. Slijede tri načina na koje vjernici mogu ispuniti Kristov misionarski nalog u svakom području života, uključujući i posao:

1. Svi kršćani trebaju učiniti poštenje na poslu dijelom svojega kršćanskog svjedočenja. Pismo nalaže kršćanima da izgrade karakter kojim će proslaviti Boga u svojem poslovnom životu dok ulažu sve snage u ono što čine, kao da rade neposredno za Boga (*Kološanima* 3,23.24). Kada vjernici gledaju na svoj posao kao dio Božjeg poziva u svojem životu, oni dodaju novo značenje kršćanskom svjedočenju. Poštenje, težnja k izvrsnosti, povjerljivost, pouzdanost i ophođenje prema drugima s poštovanjem na radnom mjestu osobine su koje kršćanima mogu poslužiti kao podloga za širenje svoje vjere.

2. Preko mentora koji su okrenuti misiji, crkve mogu duboko povezati snove o profesiji svojih mlađih članova s vjerom u Krista i Njegovim misionarskim nalogom.

3. S pravim pristupom učeništvu i trajnom potporom, roditelji mogu povećati misionarske potencijale svoje djece. Crkve zato trebaju ulagati u odgoj djece, pomažući roditeljima da od njih stvore učenike.

Božji poziv u misiju

PRVI DIO: Opći pregled

U prethodne dvije pouke vidjeli smo da je misija prije svega ukorijenjena u Božjem djelu. Božja misija treba biti poticaj za sve druge oblike misije da bi bile uspješne. Ovoga tjedna pozornost premještamo s Božje misije na poziv upućen ljudskom rodu da surađuje s Bogom u širenju Njegove ljubavi cijelom svijetu. Iako je žarište na ljudskom aspektu misije, sve što slijedi treba čitati u svjetlu prethodna dva tjedna, koji su usmjereni na Božje misiološko djelovanje i cilj.

Pismo sadrži brojne izvještaje i tekstove koji objašnjavaju Božji aktivni poziv upućen ljudima kao svojim suradnicima da dijele blagoslove čitavom ljudskom rodu. Ovog ćemo tjedna istražiti nekoliko takvih primjera. Svi primjeri iz pouke za ovaj tjedan moraju se čitati u svjetlu Božjeg prvobitnog plana stvaranja koji nalazimo u 1. i 2. poglavlju Postanka, koji je najsazetiji izražen u Postanku 1,26-28. Čak i nakon pada, Božja prvobitna namjera za ljude ostala je ista, ali se izvršavanje te namjere promijenilo zbog poremećaja u odnosima koji je bio posljedica Adamove i Evine odluke. Sada je, osim Božje prvobitne želje, postojala potreba za planom otkupljenja. Ovaj plan započinje u Starom zavjetu; ispunjen je u Isusovom životu, smrti i uskrsnuću i objavljuju ga u Novome zavjetu Isusovi sljedbenici.

DRUGI DIO: Komentar

Kada je Bog stvorio Zemlju i nastanio čovjeka u novostvorenom svijetu, objavio je prvobitnu namjeru Adamu i Evi. Bili su pozvani da se brinu o zemlji, uključujući i sva živa stvorenja, i da se rađaju i množe (Postanak 1,26-28). Stalnim ponavljanjem riječi “dobro” tijekom tjedna stvaranja podrazumijeva se misao da je Bog smjestio ljudski rod u svijet okružen divnim stvarima. Učenje o ovim stvarima i život u ovom svijetu doveli bi do napretka i obilja. Bog je bio blisko uključen u život koji se odvijao na Zemlji; povremeno je šetao Edenskim vrtom (Postanak 3,8). Ljudima je bila dana velika sloboda da na kreativne načine ostvare uloge koje im je Bog podario. Ovaj pothvat bio je prvobitni misionarski poziv koji je Bog uputio ljudima.

Nakon pada čovjeka i pojave grijeha na Zemlji, prilike su se promijenile. Međutim, ove promjene nisu poništile prvobitni poziv koji je Bog uputio ljudskom rodu. Bog višeput podsjeća one koji su spremni slušati da se trebaju radati i množiti i brinuti se o zemlji (Postanak 9,1; 15,4,5; 22,17,18; 35,11). Biblija ponavlja ovu temu od početka do kraja, dovodeći je do najviše točke na ponovno stvorenoj Zemlji u 21. i 22. poglavlju Otkrivenja.

Grijeh je, međutim, donio potrebu za planom spasenja koji će omogućiti čovjeku da u potpunosti živi prema Božjoj namjeri. Otkupljenje je bilo prikazano ljudskom rodu preko obreda prinošenja žrtava. Dok su Adam i Eva prenosili ovaj plan budućim naraštajima, oni su činom prinošenja žrtava otkrili što će Bog učiniti za spasenje palog čovječanstva. Iako mnogima vjerojatno nije bilo jasno kako će otkupljenje djelovati, neki su mogli vidjeti da Bog ima plan koji donosi nadu. Ovaj plan postao je dio Božjeg poziva čovječanstvu koji su oni trebali objaviti svijetu. Božji plan omogućio bi ljudima život kakav im je On prvobitno namijenio u Edenu.

Poziv upućen Abramom (Postanak 12,1-3)

Pouka za ovaj tjedan naglašava Božji poziv upućen Abramom, koji nalazimo u Postanku 12,1-3. Poziv sadrži nekoliko ključnih elemenata koje treba shvatiti da bismo u potpunosti razumjeli koji je bio Božji poziv na misiju, kakav je on trenutačno i kakav će biti. Kao prvo, poziv je utemeljen na Postanku 1,26-28. Ova povezanost najjasnije je izražena u Izajinom osvrtu na poziv Abramom i Sari da objave edensku radost svijetu (Izaija 51,1-3). Kada je Bog pozvao Abrama da bude blagoslov narodima, božanski poziv je podrazumijevao da blagoslov povlači sa sobom vijest o životu potpune slobode i kreativnosti, što je bila Božja namjera od samog početka. Letimičnim čitanjem ulomka u Postanku 12,1-3 teško ćemo u potpunosti shvatiti taj blagoslov, ali njegovo značenje postaje jasnije kada ga čitamo u širem kontekstu Pisma. U Postanku 22 iznosi se dodatna pojedinost o tome što je Abram bio pozvan objaviti: Božji plan da pruži zamjenu za ljudski rod preko smrti i uskrsnuća. Plan je pružio ljudima nadu da se djelovanje grijeha i smrti može nadvladati. Također je pružio nadu da obećanja iz Postanka 1,26-28 mogu biti potpuno ostvarena ponovno u budućnosti.

Drugi element poziva upućenog Abramom koji se previda nalazimo u Postanku 12,1-3. Abram je bio pozvan da blagoslovi narode. Mi smo pozvani da učinimo isto. Mi često ne zapažamo činjenicu da će narodi također blagosloviti Abrama (Postanak 12,3). Božji poziv na misiju uvijek podrazumijeva blagoslov u dva smjera. Oni koji slijede Boga moraju

biti spremni i primiti blagoslov od svijeta koji ih okružuje. Poziv na misiju uvijek je poziv da blagoslovimo i da budemo blagoslovljeni. Razumijevanje ove dinamike mijenja stav pozvane osobe ili osoba prema drugima i mijenja pristup prema objavljivanju Radosne vijesti. Više ćemo istraživati ovu temu sljedećeg tjedna.

Kada čitamo Pismo, zapažamo određenu pojavu u oba zavjeta. Bog je morao povremeno podsjetiti čovjeka na prvobitni poziv iz Postanka. Potreba za podsjećanjem proistekla je iz dviju pojedinosti: 1) često su Božji sljedbenici zaboravljali na što ih je Bog pozvao; 2) promjenjiva vremena zahtijevala su snažnije upućivanje poziva. Što znači da sveukupnost Božjeg poziva treba biti kontekstualizirana s vremena na vrijeme, ali sam poziv u osnovi ostaje isti.

Prostor nam ne dopušta da opširno istražimo sve primjere koji nas u Bibliji podsjećaju na Božji poziv na misiju, ali nekoliko njih može nam poslužiti kao primjer. Kada je Bog izveo izraelski narod iz Egipta u pustinju, Bog je izriekom podsjetio svoj narod da su pozvani služiti svim drugim narodima kao svećenici (Izlazak 19,4-6); drugim riječima, Izraelci su bili pozvani da budu blagoslov narodima oko sebe i da prime blagoslov od njih. Salomon je ponovio poziv u svojoj molitvi prigodom posvećenja novosagrađenog hrama (1. o kraljevima 8,41-43). Proroci Izraela i Jude ponavljali su ovaj poziv na različite načine, kao što se vidi u Izaiji 19,23-25 i Miheju 4,2-5. Kada se Izrael vratio iz sužanjstva, Bog ih je ponovno podsjetio na ovaj poziv preko proroka Zaharije (Zaharija 8,20-23).

Isus je ostvario poziv i prikazao ga, na kraju ispunivši plan spasenja svojim životom, smrću i uskrsnućem. Nakon što su nekoliko godina proveli s Isusom i bili svjedoci Njegovog uskrsnuća, učenici su bili pozvani na isti način na koji je bio pozvan Abram, a zatim Izrael, kao što čitamo u Mateju 28,18-20. Pavao, apostol, također je prepoznao da je njegov poziv ukorijenjen u istom pozivu upućenom Abram, kao što jasno naglašava u svojoj poslanici upućenoj Isusovim sljedbenicima u Galaciji (Galaćanima 3,8.9.14). Posljednji poziv u Pismu nalazimo u Otkrivenju 14,6, što nije novi poziv, već jednostavno ponavljanje poziva koji je prvi put upućen u Postanku 1,26-28 i prenošen kroz povijest. Vjerujemo da je ovaj konačni poziv upućen nama koji živimo u posljednjim danima zemaljske povijesti.

Prema tomu, poziv da živimo i napredujemo, što je bila Božja namjera u Edenskom vrtu, poziv je upućen i nama danas. Imamo nadu da je život u skladu s pozivom i napredak moguć zahvaljujući onomu što je Isus učinio na Zemlji i čini sada za nas na Nebu. Prednost je da surađujemo s Bogom u ovom pozivu i da svijetu prenosimo blagoslove,

dok očekujemo da i mi primimo blagoslove od onih s kojima se susrećemo.

TREĆI DIO: Primjena

Kada ljudi slušaju o pozivu na misiju ili propovijedaju o tome, oni često svode taj poziv na širenje Radosne vijesti kao oblik informacije. Nema sumnje da širenje blagoslova koji je prvi put bio predstavljen ljudskom rodu u Vrtu i prenošen kroz mnoge posrednike u povijesti jednim dijelom uključuje i prenošenje informacija. Ali poziv je mnogo više od toga.

Kada prepoznamo da je Božji poziv upućen nama kao ljudima ukorijenjen u Postanku 1,26-28, ovo razumijevanje može nas navesti da zahvaljujući svojim različitim talentima i sposobnostima, privučemo ljude blagoslovu napredovanja koji nam je Bog namijenio. Naše svjedočenje drugima treba biti udruženo sa širenjem plana spasenja, ali samo život koji spasenje čini mogućim pružit će smisao pozivu koji nam je Bog uputio. Prema tomu, naš poziv je da ostvarimo Božje blagoslove na takav način da ljudi vide i pozele ono što mi imamo u Bogu. Ova misao znači da su vaše radno mjesto, vaš dom i vaš krug prijatelja primarna mjesta na kojima vi ostvarujete Božji poziv. Iako propovijedanje i dijeljenje literature ima svoje mjesto, glavno ispunjenje poziva upućenog Abramumu i vama uključuje način na koji živite i surađujete s drugima koji se nisu predali Isusu ili Ga još nisu imali prednost upoznati. Međutim, ne zaboravite da je Božji poziv dvostruki blagoslov. Dok ostvarujete poziv u svojem svakodnevnom životu, očekujte da vam se blagoslov vrati od ljudi od kojih ga možda i ne očekujete.

Obavljanje Božje misije

PRVI DIO: Opći pregled

Prošlotjedna pouka bila je usredotočena na Božji poziv ljudima da surađuju s Njim u djelu širenja Njegove ljubavi svijetu. Ova misija ukorijenjena je u stvaranju i ponavlja se u čitavom Pismu. U pouci za ovaj tjedan govorimo o obavljanju Božje misije. Ona počinje pozivom, ali tu ne završava; bez širenja, poziv bi bio od male koristi.

Prva Ivanova 4,8 opisuje Boga kao ljubav. Ta ista poslanica kazuje da će oni koji su bili svjedoci Božje ljubavi širiti tu ljubav svijetu. Ako ljudi ne pokazuju ljubav, onda to nije Božja misija i ne treba je obavljati. Na sljedećim stranicama nalazi se nekoliko primjera širenja Božje ljubavi koji mogu objasniti što znači širiti Božju ljubav danas ljudima oko sebe koji još nisu u potpunosti iskusili Njegovu ljubav u punini.

DRUGI DIO: Komentar

Najbolje mjesto odakle možemo početi proučavati o širenju Božje ljubavi jesu evanđelja. Kada se Bog utjelovio na Zemlji u Isusu, Njegovo utjelovljenje bilo je snažan primjer ljubavi. Iako nitko od nas ne može ponoviti upravo takvo utjelovljenje, pozvani smo da slijedimo primjer koji nam je Isus ostavio, osobito u tome kako se odnosio prema drugim ljudima i kako je pokazivao ljubav. Čak i letimično čitanje evanđelja brzo otkriva teme koje se ponavljaju i opisuju Isusa. Ove teme pomažu nam da ocijenimo kako mi pokazujemo Božju ljubav.

Isus je pokazivao sažaljenje prema pojedincima u potrebi ili prema čitavom mnoštvu ljudi. Katkad je ovo sažaljenje navodilo Isusa da dodirne i izliječi neku osobu (Luka 5,12.13), katkad ga je poticalo da učini čudo i nahrani mnoštvo (Ivan 6,1-14), a katkad je rezultiralo ljubaznom riječju ili usporedbom (Matej 19,14). Sažaljenje i naviještanje u Božjoj misiji su nerazdvojivi. Ako se nakon nekoliko trenutaka razmišljanja ne sjetimo kada smo pokazali sažaljenje u svojem životu ili u crkvenim aktivnostima, moramo se dobro zamisliti kako obavljamo Božju misiju i činimo li to uopće.

Isus je također tražio ljude koji su bili otvoreni za primanje blagoslova. Kada sudjelujemo u Božjoj misiji, trebamo slijediti Njegov primjer.

Naša je prednost da tražimo zanemarene ljude u svojoj zajednici i da im na kreativan način pokazujemo Božju ljubav. U ovoj službi trebamo slijediti Isusove stope i ispuniti ono što On želi, kao što je pokazano u Mateju 25,31-46. Isus je bio zaokupljen popravljanjem narušenih odnosa i provodio je većinu svojeg vremena na Zemlji obnavljajući prekinute veze. Iako smo svi grešni, oni koji su doživjeli Isusovu ljubav i opraštanje trebaju ostatku svijeta pokazati tu ljubav i opraštanje. Ovo pokazivanje znači obavljati Božju misiju.

Proučavatelji Biblije često raspravljaju o tome je li Isusova prvenstvena briga bila da radi među Židovima ili među svim ljudima. Neki tvrde da su Židovi bili u središtu Njegove pozornosti zato što je proveo većinu vremena sa Židovima i zato što je rekao učenicima da čine isto, makar dok je bio s njima (Matej 15,24). Ova misao je djelomično istinita, ali postoje brojni primjeri u kojima je Isus pokazao da Njegova ljubav nije usmjerena samo na Židove. Nekoliko je puta citirao starozavjetne tekstove u kojima se naglašava vjera nežidova, kao što je izvještaj o udovici iz Sarfate, o Naamanu i kraljici juga (Luka 4,24-27; Matej 12,42). Isus je boravio izvan Judeje s nežidovima, uključujući najmanje jednu provedenu noć u samarijskom gradu (Ivan 4,40) i posjet području Tira i Sidona (Marko 7,24), da ne spominjemo Dekapolis, u kojem su živjeli pogani (Marko 7,31-36).

Isus je izvršio misiju i ljubav koji su bili izazov uskogrudnom razmišljanju mnogih pripadnika Njegovog naroda u Njegovo vrijeme. Pokazujući ovu ljubav i vršeći misiju u svojem životu, Isus je postavio pozornicu za ono što će nastupiti nakon Njegove smrti, uskrsnuća i uzašašća. Isus je očekivao da će oni koji su Ga slijedili u Njegovo vrijeme na Zemlji iskusiti Njegovu ljubav na takav način da će odnijeti to iskustvo svijetu.

Unutar ovog konteksta ljubavi, Isus je uputio poznati poziv u Mateju 28,18-20 svojim učenicima da pođu u svijet. Ovaj nalog nije bio jednostavno poziv na misiju, već poziv da poučavaju, stvaraju učenike i pokazuju Božju ljubav koju je svaki učenik osobno doživio. Mi nismo pozvani da obavljamo Božju misiju dok prvo nismo upoznali Boga i doživjeli Njegovu ljubav. Samo tada imamo nešto što je vrijedno širenja.

U vezi sa širenjem Božje ljubavi značajan je još jedan dio Pisma — Djela apostolska. Iako se u našoj Bibliji ova knjiga naziva Djela apostolska, bilo bi točnije nazvati je Djela Duha Svetoga. Knjiga obiluje opisima suradnje između Duha Svetoga i ljudskih oruđa. Kao i u evanđeljima, nalazimo ljude koji su stekli divno iskustvo s Isusom, koji ne žele držati to iskustvo za sebe i osposobljeni su od strane Duha Svetoga da objavljuju ovu ljubav svuda.

Kao što smo spomenuli u prethodnoj pouci, misija je uvijek dvo-smjerna ulica u kojoj svi sudionici mogu nešto naučiti od drugih. Djela apostolska podsjećaju nas da mi kao ljudi ne možemo zauzeti Božje mjesto. Bog preko Duha ide svuda ispred nas. Ova biblijska istina nudi nekoliko zaključaka o kojima bi bilo mudro razmisliti.

Prvo, ako je Duh pošao ispred nas, trebamo očekivati očitovanje Duha kada stignemo na određeno mjesto. Petar je to doživio u susretu s Kornelijem (Djela 10,1-11,18). Kao rezultat, shvatio je ne samo da je Bog već bio tamo prije nego što je on stigao, već da je također mogao naučiti nešto od Kornelija o Božjoj ljubavi. Izvještaj o Petru i Korneliju na mnogo načina govori o Petrovom rastu u razumijevanju Boga, u istoj mjeri u kojoj govori o Korneliju i njegovoj obitelji. Kada pođemo u Božju misiju, ne trebamo ići samopouzđano, kao da nemamo što naučiti od onih koji dolaze k nama tražeći prosvjetljenje. Umjesto toga, očekivat ćemo djelovanje Duha s kojim ćemo surađivati.

Drugo, imamo nešto što možemo objaviti. Iako Duh ide ispred nas, On također surađuje s nama. Svatko od nas ima jedinstveno iskustvo ili svjedočanstvo u vezi s putovanjem s Isusom. Mi trebamo govoriti svoja iskustva. Njima možemo u nečijem srcu zapaliti iskru novog razumijevanja Boga ili u njemu potaknuti novu želju da slijedi Spasitelja. Ovaj poticaj proizlazi iz našeg pokazivanja Božje ljubavi riječima i djelima. Budući da Bog od nas očekuje njegovanje zdravih odnosa, On često čeka ili ograničava svoje otkrivenje dok Njegov sljedbenik ne bude spreman objaviti Radosnu vijest. Prema tomu, dužni smo uz molitvu prepoznati ovu prednost, prilagođenu onima s kojima Bog već radi, nastojeći u svakoj prigodi svjedočiti o Bogu.

TREĆI DIO: Primjena

Dok crkveni vođe često pokušavaju motivirati ljude da se uključe u misiju, ključno je prepoznati da postoji nekoliko jednostavnih stvari koje svatko od nas može učiniti da bi se uključio u Božju misiju. Ove jednostavne stvari, kada se učine s voljom, mogu nas korjenito promijeniti da zauzmemo stav poniznosti i da unesemo promjene u crkvu na način da se više posvetimo potrebama šire društvene zajednice.

S vremena na vrijeme moramo odvojiti vrijeme za razmišljanje o sebi. Ovaj čin zahtijeva veliku iskrenost, s kojom se svi redovno borimo. Svatko mora upitati sebe: Jesam li u posljednje vrijeme iskusio Božju ljubav? Ako nisam, zašto nisam? Ako jeste, onda sebi postavite sljedeće pitanje: Jesam li ljudima u svojoj društvenoj zajednici pokazao tu ljubav koju sam doživio?

Takva jednostavna pitanja, kada se iskreno postave, mogu otkriti mnogo toga.

Crkva kao zajednica vjernika može postaviti ista pitanja. Je li crkva mjesto na kojem vjernici mogu steći iskustva s Bogom? I ako zajednica vjernika stječe iskustva s Bogom, objavljuje li crkva tu činjenicu široj društvenj zajednici? Kada crkva dobro razmisli o situaciji, vjernici mogu načiniti planove za stjecanje iskustva s Bogom na nove načine ili široj društvenoj zajednici aktivno objaviti ono što su doživjeli.

Povremeno podsjećanje (preko propovijedi, dječjih priča, knjiga i članaka) na potrebe svijeta vrlo je važno. Kao što je Isus radio sa svojim učenicima, Bog danas radi s nama. Bog želi da budemo stanovnici svijeta koji ne razmišljaju samo o svojim osobnim potrebama. Božju ljubav trebamo pokazivati svim ljudima i aktivno tražiti načine da ovo provedemo u djelo. Za pojedine ljude ova istina znači usmjeravanje svojih novčanih izvora prema misiji. Za druge ova istina znači otvaranje sebe Božjem pozivu koji možda uključuje odlazak u novo mjesto u istoj zemlji ili na drugi kraj svijeta. Zašto? Zato što je Bog zatražio od svakoga od nas da objavljujemo svoje iskustvo i svoje darove s ljudima kojima je očajnički potrebna Božja ljubav. Bez obzira na što vas Bog poziva da učinite, zapamtite da trebate biti spremni primiti blagoslov dok objavljujete svoje iskustvo, i da je Bog već tamo ispred vas.

Izgovori za izbjegavanje misije

PRVI DIO: Opći pregled

U posljednjih nekoliko tjedana naglašavali smo da je misija utemeljena na Božjem djelovanju i da nas Bog poziva u misiju. Ovog ćemo se tjedna usredotočiti na činjenicu da pojedine osobe koje su stekle iskustvo s Bogom izbjegavaju poziv u misiju i prednost da obznanjaju dragocjeno iskustvo koje su imale.

U nekom trenutku svi ljudi koji su stekli iskustvo s Bogom suočit će se s kušnjom da izbjegnu govoriti o svojem iskustvu drugima. Najbolje je ponizno priznati ovu činjenicu umjesto misliti da se takvo što događa samo drugima. Kada jednom priznamo da smo se u jednom trenutku suočili s ovom kušnjom, bit će nam lakše ući u zdraviji prostor objavljivanja Božje ljubavi drugima.

Konačno, izgovori za izbjegavanje misije Sotonine su kušnje, koji ne želi da itko čuje o Božjoj dobroti ili da je doživi. Prema tomu, izbjegavanje misije nije samo zanemarivanje dužnosti; to je, naprotiv, propuštanje prilike da se drugi povedu u dublji i smisleniji hod s Bogom i prema izobilnijem životu. Sljedeći odjeljak opisuje dva moguća izgovora koji se koriste kako bi se izbjegla misija. Ovi izgovori nisu jedini koji mogu dovesti do izbjegavanja, ali su najistaknutiji. Prvi su primjer učenički u Getsemanskom vrtu. U okviru drugog primjera izvući ćemo ključne pojedinosti iz izvještaja o Joni.

DRUGI DIO: Komentar

Getsemani

Kada se Isus bližio posljednjim trenucima života na Zemlji, prije uhićenja, suđenja i smrti, poveo je svoje učenike u Getsemanski vrt. Isus je zamolio tri svoja najbliža učenika da se mole s Njim i ostanu budni dok je On na molitvi, jer je teret svega što Mu se događalo bio težak. Isusu je u tom trenutku očajnički bila potrebna utjeha prijatelja (Matej 26,36-45).

Nažalost, učenici, koji su iskreno voljeli Isusa i smatrali Ga dragim prijateljem, nisu mogli ispuniti Njegovu molbu te su zaspali. Ova nemarnost dogodila se dvaput; učenici su dopustili da ih pospanost odvoji od

dijeljenja Gospodnjih tereta. Prije nego što su imali priliku to ispraviti, Isus je bio uhvaćen i odveden (Matej 26,47-56). Dakle, učenici su propustili priliku služiti Onomu koga su toliko voljeli.

Problem u ovom događaju nije ležao u tome da učenici nikada nisu iskusili Isusovu ljubav. Do tog trenutka imali su mnoštvo dokaza koji su ukazivali na Njegovu ljubav. Nije ležao čak ni u tome da su se udaljili od Isusa. Uostalom, bili su s Njim u vrtu. Ipak, obuzeo ih je osjećaj zadovoljstva sobom. Učenici nisu mogli shvatiti koliko je bilo bitno da ostanu budni i mole se za Isusa u tom presudnom trenutku. Propustili su priliku pokazati Očevu ljubav Onome koji ih je toliko mnogo učio o ljubavi.

Žalosno je reći, ali mi smo danas često krivi zbog istog samozadojstva i zanemarivanja. Imamo divna iskustva s Isusom. I otvoreno Ga slijedimo. Međutim, činjenica je da su mnogi od nas, kada bliže pogledamo, postali zadovoljni svojom vjerom. Ovo zadovoljstvo često je pri-tajeno. Kada razmišljamo o svojem životu, možemo shvatiti da ne volimo druge iskreno. Kao i učenici, znamo da je Isus dobar i da želimo biti s Njim, ali klizimo u stanje duhovne pospanosti propuštajući mnoštvo prilika da objavljujemo Božju ljubav očajnom svijetu. Trebamo poticati jedni druge s poštovanjem, ostati budni i uvijek biti spremni pokazivati ljubav koju smo iskusili svijetu koji pati.

Jona

Drugi izgovor koji navodimo da bismo izbjegli misiju pokazuje se u obliku propuštenih prilika u događaju o Joni. Ovaj oblik izgovora razlikuje se od zanemarivanja i zadovoljstva sobom koje su učenici pokazali u Getsemaniju. Međutim, drugi izgovor, kao i prvi, također je čest. Izvještaj o Joni pruža nam primjer drugog izgovora na nekoliko načina. Iako je izvještaj slojevit, Knjiga o Joni je u biti, kao što smo upravo potvrdili, izvještaj o propuštenim prilikama.

Jona je poznao Boga i prorokovao je o Bogu u Izraelu prije nego što je dobio poziv da pođe u Ninivu (2. o kraljevima 14,25). Međutim, njegov prethodni proročki rad uvijek je bio vezan za Izrael i sadržavao je ohrabrujuće vijesti za Izraelce. Jonin rad nije uključivao proricanje među izraelskim neprijateljima. Kada pročitate cijelu Knjigu proroka Jone, zapažate da je Jona imao teškoća s pokazivanjem ljubavi prema ljudima koji su dolazili iz nehebrejske sredine.

U Knjizi proroka Jone nalazimo dvije značajne propuštene prilike. Prva prilika propuštena je na lađi na koju se Jona ukrcao da bi pobjegao od Boga. Kad je naišla oluja, Jona je bio okružen mornarima koji su se klanjali drugim bogovima. Ipak, tijekom oluje mornari su preklinjali

Jonu da se moli svojem Bogu u nadi da će svojim posredovanjem nešto postići (Jona 1,6). Jona se nije pomolio. Jonino rješenje bilo je da izvrši samoubojstvo uz njihovu pomoć (Jona 1,12). U ovom dijelu izvještaja Jona nije znao da će mu riba spasiti život, i tako je zatražio od mornara da ga bace preko palube u smrt.

Mornari koji su imali suosjećajnije srce od Jone, u početku to nisu htjeli učiniti, sve dok to nisu vidjeli kao jedini izlaz (Jona 1,3). (Sjetite se prethodne pouke u kojoj smo govorili o tome da treba biti otvoren za primanje blagoslova od ljudi s kojima se susrećete.) Oluja se smirila kada je Jona bačen s lađe. Kao rezultat, mornari su stekli poštovanje prema Joninom Bogu. Problem je ležao u tome što je Jona radije predložio ljudsko rješenje umjesto da se pomoli Bogu. Ova prilika pružila bi mornarima potpunije i bolje razumijevanje Boga.

Druga propuštena prilika pojavila se nakon što je Jona propovijedao u Ninivi. Narod je prihvatio Joninu poruku i pokajao se. Međutim, Jonu nitko nije mogao pronaći. Popeo se na obližnje brdo nadajući se da će vidjeti uništenje Ninive (Jona 4,5). Kada se to nije dogodilo, naljutio se na Boga (Jona 4,1). Jona otkriva pravi razlog svojih izgovora za izbjegavanje Božje misije. Jona kaže Bogu da je znao da je On pun ljubavi i milosrđa i da će, prema tomu, najvjerojatnije oprostiti Ninivljanima (Jona 4,2). Znajući ovu biblijsku istinu, Jona nije želio početi u misiju ljudima koje nije volio zato što nije želio da iskuse Božju dobrotu.

Knjiga proroka Jone jedina je biblijska knjiga koja završava pitanjem (Jona 4,11). Pitanje je jasno. Bog pita Jonu: "Zašto ne voliš ljude kao što ih ja volim?" Pošto Jona nije volio svoje neprijatelje, bio je izvan grada kada je trebao biti u njemu i pomoći stanovnicima Ninive da učine sljedeći korak u svojem odnosu s Bogom. Jonino odbijanje pretvorilo se u propuštenu priliku.

Jonini izgovori bili su obavijeni onim što danas nazivamo etnocentrizmom, predrasudama i rasizmom. Jona je iskusio Božju ljubav u svojem životu i znao je da je Bog pun milosrđa. Međutim, nije mogao nadvladati svoj osjećaj nacionalnog ponosa. Budući da je vjerovao da je bolji od drugih, nije bio voljan početi u misiju onako kako je Bog želio. Kakav žalostan izvještaj. Ipak, mi koji živimo u današnje vrijeme možemo učiti iz njega.

Pitanje postavljeno na kraju Knjige proroka Jone trebamo postaviti sebi i svojoj crkvi. Pokazujemo li ljubav ljudima koji žive oko nas, osobito prema onima koji se razlikuju od nas ili dolaze iz drugih dijelova svijeta? Često se čuju razgovori u crkvi ili u subotnjoškolskom razredu koji otkrivaju predrasude i štetne etnocentrične stavove. Ovi stavovi često su praćeni izgovorima zbog kojih su određene skupine ljudi izvan

dosega naše misije. Takvo razmišljanje ne razlikuje se od Joninog načina razmišljanja.

Jona nije shvatio da Božje pokazivanje milosrđa i ljubavi drugim ljudima treba služiti kao podsjetnik da je Bog to isto učinio za nas. Kada pođete u misiju, pokazujte Božju ljubav i promatrajte kako ona mijenja živote ljudi. Takvo iskustvo može poboljšati vaše putovanje s Bogom. Ovo iskustvo također vas može približiti ljudima koji se mogu razlikovati od vas, ali koji njeguju zajednicu s Isusom. Jona je mogao steći nove prijatelje na lađi i njima objaviti svoju vjeru. Isto vrijedi i za Ninivljane. Nažalost, ove prilike bile su propuštene zato što se Jona odlučio za izgovore ukorijenjene u njegovom sebičnom ponosu i etnocentrizmu.

TREĆI DIO: Primjena

Svi trebamo biti zahvalni za divna iskustva koja imamo s Isusom. Tijekom vremena, međutim, često postajemo zadovoljni sobom na našem putovanju s Bogom. S tim zadovoljstvom često dolazi i sklonost da se izgovaramo što ne pokazujemo Božju ljubav drugima. Zadovoljstvo sobom može biti pritajeno i prije nego što toga postanemo svjesni, mi spavamo kada trebamo biti budni. Kao pojedinci i kao crkve, trebamo pošteno pogledati u svoj svakidašnji život i sebe smatrati odgovornima. Ako aktivno ne težimo odnosima s ljudima koji pate ili im je potrebna pomoć u nošenju tereta, postali smo samozadovoljni. Odgovornost zahtijeva da se sastajemo s malom skupinom pouzdanih prijatelja iz svoje mjesne crkve koji su otvoreni kad je u pitanju njihovo samozadovoljstvo i spremni pomoći jedni drugima u pronalaženju načina da obnove iskustva s Bogom, govoreći o Njemu na kreativne načine ljudima u njihovoj društvenoj zajednici.

Za druge stvarnost je mračnija: oni nalaze izgovore da izbjegnu misiju među posebnim skupinama ljudi kao što su muslimani ili rimokatolici, zato što smatraju da ovi ljudi nisu vrijedni Božje ljubavi. Takvi izgovori otkrivaju da među njima vlada stav superiornosti i etnocentrizma, što ukazuje na potrebu da mole Boga da im pomogne da vole sve ljude. Ovaj cilj možemo postići ako upitamo sebe što mislimo o određenim ljudima. Ako se plašimo određenih skupina ili smatramo da neki ljudi ne zaslužuju spasenje, onda je to znak da nešto nije u redu s nama, a ne s ljudima o kojima je riječ. Iskrena ocjena zahtijeva određeni stupanj samoispitivanja i iskrenosti koju je teško postići, ali na crkvu koja se bori s ovim činjenicama Duh Sveti može djelovati.

Motivacija i priprema za misiju

PRVI DIO: Opći pregled

Dok je motivacija želja ili razlog koji neka osoba ima da učini nešto za drugoga, priprema nam pomaže da se spremimo kako bismo nešto ostvarili. Motivacija je povezana s nečim što nas pokreće i potiče da djelujemo. Priprema omogućuje da se planovi ostvare. Iako Isus i ono što je On učinio za nas pruža motivaciju za misiju (Rimljanima 5,8), On nam je također dao svojega Duha osposobljavajući nas tako da izvršimo Njegovu volju i nalog za misiju (Matej 28,18-20; Ivan 14,15-31; 20,21.22).

“Što se nas tiče, mi ljubimo, jer je on nas ljubio prije.” (1. Ivanova 4,19) Ove riječi ukazuju na uzrok i posljedicu, na razlog koji nas pokreće da odgovorimo i djelujemo. Kada odgovorimo na Božju ljubav, mi objavljujemo i ostvarujemo riječima i djelima radosnu vijest da je Isus naš Spasitelj i Gospodin! Naviještanje istine sadržane u Njegovoj Riječi, naići će na uho koje želi čuti i donijet će mnogo roda pošto Duh djeluje. U isto vrijeme moramo biti spremni da će mnogi odbaciti Riječ, dovodeći do toga da i drugi izgube nadu.

DRUGI DIO: Komentar

Bog misije

“Izvještaj o Božjoj misiji među izgubljenim ljudskim rodovima najveći je izvještaj ikada ispričan. Izvještaj počinje u [Starom zavjetu] odmah nakon pada Adama i Eve i nastavlja se kroz razdoblje patrijarha i povijest Izraela. Evanđelja bilježe središnji događaj Božje misije — Kristovo rođenje, službu, pomiriteljsku smrt, uskrsnuće i uzašašće. Biblijski izvještaj nastavlja se u Djelima apostolskim i poslanicama, gdje se govori o nastanku kršćanske Crkve, i završava apokaliptičkom najvišom točkom Božje misije u Otkrivenju. Božja misija središnji je predmet cijelog biblijskog kanona, od Postanka do Otkrivenja.” (Gorden R. Doss, *Introduction to Adventist Mission*, Berrien Springs, MI: Department of World Mission, 2018., str. 1)

“Biblijski veličanstveni metanarativ ... prikazuje Boga kako radi na sveobuhvatnom projektu da bi obnovio Zemlju i čitav svemir i doveo do njegovog prvobitnog, savršenog stanja. Biblijski narativi, od Postanka

do Otkrivenja, opisuju aspekte Božjeg kozmičkog misijskog projekta. Opća tema je da je vrhovni, milostivi Trojedini Bog pun ljubavi započeo svoju misiju i da će je dovesti do potpunog ostvarenja.” (str. 22)

Prema tomu, izvještaj o otkupljenju pokreće i nas da se pripremimo i uključimo u Božju misiju, u Božji izvještaj. Kao Bogu misije, našem Ocu je stalo da blagoslovi druge preko nas; zato nam je naložio da idemo svim jezicima, pucima, narodima i plemenima.

Dakle, zašto nam Krist nalaže da idemo i propovijedamo Evanđelje? Zašto je Bogu potrebno da vi budete motivirani kako biste Mu se pridružili u misiji? Neke od razloga možete pronaći u knjizi *Passport to Mission* (Berrien Springs, MI: Institute of World Mission, 2009.), str. 28-36. Slijedi prilagođeni sažetak:

Isus je jedinstveni Izvor života i spasenja, i ljudi trebaju znati o Njemu

◆ “Tko vjeruje u Sina, ima život vječni; a tko ne vjeruje Sinu, neće vidjeti života.” (Ivan 3,36)

◆ “Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti.” (Djela 4,11.12)

◆ “Tko ima, Sina ima život; tko nema Sina Božjega, nema života.” (1. Ivanova 5,12)

Isus je Božji Sin

Isus ne tvrdi da je samo dobar učitelj (poput drugih vjerskih vođa) ili veliki vođa (poput Mojsija ili Davida) ili neka vrsta poluboga ili manjeg boga (kakve nalazimo u drugim religijama). Nijedna druga religija ne tvrdi da je njezin osnivač Bog.

◆ Isus tvrdi da je potpuno božanstvo — da je jednak s Bogom (Ivan 8,58.59; 10,30-33).

◆ Isusovi učenici također su neustrašivo tvrdili da je On Bog (Matej 16,14-16). Dokaz koji su pružili u prilog svojoj tvrdnji bilo je uskrsnuće (1. Korinćanima 15,14-20). Ako je Bog uskrisio Isusa, ono što je Isus rekao, prema tomu, mora biti istina.

Isus nudi jedinstveno spasenje milošću po vjeri

◆ “Da, milošću ste spašeni — po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji! To ne dolazi od djelâ, da se tko ne bi hvalisao.” (Efežanima 2,8.9)

Nijedna druga svjetska religija nema takvo spasenje. Druge religije mogu postaviti visoka mjerila, zagovarati moralno ponašanje, nametljivo nuditi zdravstvene zakone, veličati uzvišenu filozofiju ili stvarati dobre ljude. Međutim, ove religije također vjeruju da ljudi mogu spasiti sebe

onime što čine! Temelj ovih nekršćanskih religija jest da se spasenje postiže djelima.

Isus nudi sveopće spasenje — sveobuhvatno i isključivo

◆ “Da, Bog je tako ljubio svijet ... da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.” (Ivan 3,16)

Dar spasenja obuhvaća svaku osobu na svijetu. Istina je da Bog želi da svi ljudi čuju radosnu vijest da Bog nudi besplatno spasenje utemeljeno na Isusu. U Velikom nalogu Isus jasno kaže da možemo sudjelovati u širenju ove radosne vijesti drugima.

Ako vas netko upita zašto ste adventistički kršćanin i što vas pokreće da se uključite u misiju, što biste odgovorili? Kako nas jedinstvenost i posebnost poruke adventista sedmoga dana pokreće na misiju u svijetu?

Iako većinu vjerovanja adventista sedmoga dana imaju i ostali kršćani, puni “paket” adventističkih vjerovanja jedinstven je među kršćanskim vjerskim zajednicama. Slijede tri vjerovanja koja prednjače u našoj motivaciji, pripremi i razumijevanju naše misije.

Prvo vjerovanje: *Isus dolazi drugi put — ovaj dolazak je vidljiv, doslovan i blizu je.* Prije nego što je nastao adventizam, većina kršćana ili nije vjerovala u doslovni dolazak ili ga nisu naglašavali. Mnogi od ovih kršćana bili su postmilenaristi. Oni su vjerovali da će nastupiti milenij ili tisuću godina mira i napretka, i onda će Isus doći. Ono što su ljudi očekivali i za što su radili bio je taj milenij, a ne drugi Isusov dolazak. Adventisti sedmoga dana vjeruju na osnovi Biblije da prava nada svijeta nije zemaljski milenij, već “blaženo ispunjenje nade” (Titu 2,13) o Isusovom drugom dolasku.

U nastavku slijedi sažetak naših vjerovanja o Isusovom drugom dolasku:

◆ Adventistički kršćani prihvaćaju i objavljuju obećanja o drugom dolasku (Ivan 14,1-3; Otkrivenje 22,7.12.20).

◆ Dolazak je doslovan (Djela 1,11).

◆ Drugi dolazak bit će vidljiv (Matej 24,30; Otkrivenje 1,7).

◆ Svi znaci upućuju na skori dolazak. Isus je stalno koristio riječ “ubrzo” (Otkrivenje 22,7.12.20; Matej 24,4-28; Luka 21,7-28).

◆ Božji narod vidjet će Isusa (Ivan 14,3) i zauvijek će biti s Njim (1. Solunjanima 4,17).

◆ Mrtvi će uskrsnuti (1. Solunjanima 4,13-16) i vjernici će primiti besmrtnost (1. Korinćanima 15,53).

◆ Suze, žalost i smrt bit će okončani (Otkrivenje 21,3.4).

◆ Ova poruka je važna za našu misiju jer mnogi trebaju čuti Radosnu vijest o blaženoj nadi. Najveći izazov s kojim se suočavamo, međutim, nekršćanski je svijet. Milijuni, ako ne i milijarde muslimana, hinduista, budista i sljedbenika tradicionalnih religija nikada nisu čuli za tu nadu. Moramo im reći. Isus želi da oni čuju o Njegovom dolasku.

Drugo vjerovanje: *Bog poziva vjernike na poslušnost iz ljubavi i ozbiljno učenje.* U svjetlu Isusovog dolaska, trebamo se ozbiljno pripremiti. Važno je vjerno, poslušno učenje. Adventisti su uvijek vjerovali da je Isus naš Spasitelj. Uvijek smo naglašavali da se prava vjera očituje u tome da Isusa nazivamo Gospodinom. Ljudi koje je Isus spasio trebaju Ga s radošću učiniti Gospodinom i zahvalno Ga slijediti. Vjerujemo da su Evanđelje i Božji zakon životno važni i da se skladno slažu kao dva vesla u čamcu. Zakon nas vodi Kristu i služi kao mjerilo. Isus nas oslobađa od osude Zakona i Njegov Duh zapisuje Zakon u našem srcu. Stoga adventisti:

◆ Vršer svih Deset zapovijesti, uključujući zanemarenu četvrtu zapovijed o suboti, vjerujući da ju je Isus dao prilikom stvaranja (Postanak 2,2.3), da ju je ponovio u Deset zapovijedi (Izlazak 20,8-11) i da ju je utvrdio tijekom svoje službe (Marko 2,27).

◆ Vjeruju da je subota snažan simbol Božje stvaralačke sile (Postanak 2,2; Izlazak 20,8-11), spasonosne milosti (Izlazak 20,2; Ponovljeni zakon 5,12-15) i konačnog počivanja i otkupljenja na Nebu (Hebrejima 4,1-11, posebno 9. redak).

◆ Prihvaćaju Kristovu vladavinu u svim područjima života uključujući brak i obitelj, odijevanje, rekreaciju, prehranu itd. (Efežanima 5,21-6,4; Filipljanima 4,8.9; 1. Korinćanima 6,19.20; 1. Timoteju 2,8-10).

U svijetu koji je pun nepoštovanja prema bilo kakvim mjerilima moralnosti i pristojnosti, adventističko kršćanstvo zagovara sveti život. U svijetu u kojem užurbanost i brzina dovode do velikog stresa, kršćani pod Kristovom upravom imaju radost i odmor u suboti. Oni trebaju pokazati u svojem životu spasonosnu silu i Isusovu vlast.

Treće vjerovanje: Bog obnavlja u vjernicima cjelovitost života u Kristu. Kršćani ne idu na Nebo kao bestjelesne duše. Drugi dolazak obnavlja sav život. Vjernici se trebaju pripremiti za drugi dolazak kao cjeloviti ljudi. Bog nas želi obnoviti kao cijele ljude. Spasenje uključuje svaki dio života i bića. Isus želi da živimo punim i potpunim životom. U Ivanu 10,10 (Hrvatski suvremeni prijevod) On kaže: "Ja sam pak došao da im dam život, i to život u izobilju." Naša motivacija i priprema za misiju potrebni su nego ikada prije u svijetu koji je bolestan, okorio,

koji živi u neznanju, u svijetu kojem je očajnički potrebna vijest o Isusu koji se brine i služi u svim dijelovima našeg života. Svijetu koji umire potrebna je nada u novi život koji se živi u punini Božjom milošću i silom.

TREĆI DIO: Primjena

Dok vjernik čeka Isusov drugi dolazak, on proučava Božju riječ i pjeva Mu hvalospjeve u zajednici s Kristovim tijelom (crkvom) dok se pripremaju za posvećenu službu ljudima. Ne treba se predati dokolici niti gubiti vrijeme, jer svaki trenutak treba iskoristiti za pripremu i uključenost u Božju misiju. Mi idemo naprijed vjerujući u Njegova obećanja. "Neka vam ne dodija činiti dobro, jer ćemo u svoje vrijeme žeti ako sad ne malakšemo." (Galaćanima 6,9)

1. Kako bi izgledao naš život kad bismo u praksi primijenili misli iz prethodnog teksta? Možemo li biti motivirani i možemo li se pripremiti slušajući Božju riječ? Objasnite. Priprema li nas za misiju uključenost u Božju službu? Razgovarajte o tome.

2. Vjerujete li doista da je Isus jedinstveni Božji Sin koji nam nudi blagoslov divnog spasenja kao dar? Ako vjerujete, objasnite zašto. Je li vas ova poruka motivirala i unijela promjenu u vaš život? Ako jest, kako? Kako je ova poruka utjecala na misiju prvobitnih učenika? Kako je utjecala i kako bi trebala utjecati na vašu misiju?

3. Tumačimo li mi kao crkva našu jedinstvenu poruku vezanu za Isusa na način koji nas motivira da se uključimo u misiju? Objasnite. Kako se još možemo pripremiti i napredovati u ovom području?

Misija za mojega bližnjeg

PRVI DIO: Opći pregled

Pročitajte usporedbu o milosrdnom Samarijancu (Luka 10,25-37) i razmislite o sljedećim pitanjima:

“Tko je onda moj bližnji?” (Luka 10,29) Mijenja li postavljanje ovog pitanja ili odgovaranje na njega iz osobne perspektive („Tko je onda *moj bližnji?*”) žarište ili prioritet s onoga tko prima pomoć na onoga koji pruža pomoć? Donosi li takvo premještanje žarišta rizik da dođe do promjene poruke i načela koje Isus želi da shvatimo i primijenimo u praksi?

“Koji se, po tvome mišljenju, od te trojice pokazao bližnjim onomu što je zapao među razbojнике?” (Luka 10,36) Isusovo pitanje usredotočuje se na čovjeka koji je opljačkan, na njegove rane i njegove potrebe. Isus usmjerava pozornost na osobu koja je bila pokradena i prema kojoj se loše postupalo, i kojoj je pružena pomoć. Isus također uspoređuje Samarijančeva djela ljubavi s djelima bližnjih koji su imali priliku da pomognu, ali to nisu učinili.

“Odgovori mu: ‘Onaj koji mu iskaza milosrđe.’” (Luka 10,37) Isus mu je rekao: “Idi pa i ti čini tako.” Kao što Isus pokazuje, ispravan odgovor na pitanje nije dovoljan. U svojem nalogu koji je uputio zakonoznancu, Isus naglašava važnost djela, primjene Evanđelja u praksi. Mi, dakle, moramo biti ruke i noge Kristovog tijela.

DRUGI DIO: Komentar

“Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!”

Kada postanemo dio Božje zajednice, uvidjet ćemo problem svakog njezinog člana i iskusit ćemo što znači živjeti s njima i patiti s njima. Možemo se nadati da ćemo, dok patimo s bližnjima, također ispuniti njihove potrebe. Moramo biti bližnji onima koji su u potrebi. Mnogi u našem društvu pate i potrebna im je pomoć. Možemo li otkriti komu je potrebna naša pomoć kao bližnjih? Olakšava li moja crkva patnju onih koji su u potrebi ili doprinosimo patnji, bilo namjerno ili iz neznanja?

Vrijedi napomenuti da su Isusove riječi u 23. poglavlju Evanđelja po Mateju bile ozbiljne, u skladu s prilikama i sadržajem izraelske religio-

znosti. Isusove riječi također su bile usmjerene na obnovu Njegovog naroda kako bi mogao biti suosjećajan bližnji. Isus je želio da narod shvati Njegov Zakon na nov način. Želio je da se Izrael usredotoči na Boga kao i na svoje bližnje. Isusova namjera bila je da Izrael "ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom pameti svojom!" (Matej 22,37) Ovo je prva i najveća zapovijed. Međutim, druga zapovijed je produžetak prve: "Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe." (Matej 22,39) Poštenje i pravednost, ljubav i briga ne mogu biti primjenjivane samo od strane pojedinaca; trebaju biti prakticirane i primijenjene od Crkve, Kristovog tijela.

Starozavjetni proroci kao branitelji bližnjih

Starozavjetni proroci bili su prilično otvoreni u vezi sa zakonima i propisima koji se bave bližnjima ili onima kojima je potrebno izlječenje i spasenje. Takvi zakoni i propisi, izgovoreni preko proroka, bili su izraz Božje volje da Izrael svjedoči svojim bližnjima, da postane svjetlo narodima. Proroci su služili kao glasnici Evanđelja i govorili su protiv svih oblika nepravde i zla.

"Proroci su poticali narod i njihove vođe govoreći: 'Pravdi težite, ugnjetenom pritecite u pomoć, siroti pomozite do pravde, za udovu se zauzmite' (Izaija 1,17) i ne dopuštajte 'ugnjjetavanje udovice, siročadi, stranaca ni siromašnih' (Zaharija 7,10 — Suvremeni hrvatski prijevod). Proroci su također bili strogi u osudi svih oblika nepravde. Ilija je ukorio kralja Ahaba što je ubio Nabata i oteo mu vinograd. Amos je žestoko osudio izraelske vladare zato što su za mito gazili siromašne, uništavali nevoljne i uskraćivali pravdu potlačenima, umjesto da 'pravda poteče kao voda, i pravica k'o bujica silna' (Amos 5,24)." (John R. W. Stott, *Decisive Issues Facing Christians Today*, Tarrytown, NY: Fleming H. Revell Company, 1990., str. 236)

Izraelci su "uzdizali rad, osuđivali lijenost, očevi su podučavali svoje sinove kako bi stekli vještine svojim rukama, unapređivali su ljudske uzajamne odnose i pravdu i pokazivali aktivnu brigu za svoje bližnje", i posebno "poštovali dostojanstvo i muškaraca i žena, nositelje Božje slike." (Arthur F. Glasser, *Announcing the Kingdom: The Story of God's Mission in the Bible*, Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2003., str. 88) Štoviše, obožavanje Boga i poslušnost Njemu neposredno su povezani s pravdom i čovjekoljubljem. One idu ruku pod ruku, kao što su pravda i milost prema bližnjem povezane s poniznim hodom pred Bogom. Sve upute i propisi vezani za dobrobit siromašnih, stranaca, siročadi, udovica i ranjivih, i pošteno ophođenje prema njima, imaju svoje podrijetlo u Bogu, Onomu koji se brine o svojoj djeci i pokazuje milosrđe i milost

onima kojima je On potreban. Ponavljajući biblijsku poruku, jedan pisac na ovaj način sažima evanđeosku uputu da se treba brinuti o siromašnima: “Govoriti o siromaštvu znači dodirnuti Božje srce.” (William Robert Domeris, *Touching the Heart of God: The Social Construction of Poverty among Biblical Peasants*, New York: T & T Clark, 2007., str. 8)

Često se postavlja pitanje: “Kako se mojem susjedu koji je siromašan, bez doma i nezaposlen, može ukazati pomoć i osigurati blagoslovi Božje promisli, da bi živio životom kakvim je Isus namjeravao da ljudi žive?” Slijedi izjava Ellen G. White koja rasvjetljava ovu temu:

“Kad bi ljudi više pažnje poklanjali poukama iz Božje riječi, oni bi našli rješenje za ove probleme koji ih zbunjuju. Iz Starog zavjeta mnogo bi se moglo naučiti o radu i pomoći siromašnima.

U Božjem planu za izraelski narod svaka je obitelj imala dom ‘na selu’, s dovoljno zemljišta za obrađivanje. Time su bila osigurana sredstva i poticaj na koristan život, proizvodnju i samoudržavanje. Nijedna ljudska zamisao nije učinila korak dalje u ovom pogledu. Činjenica da je svijet zanemario i prezreo ovaj Božji plan, velikim dijelom snosi krivnju za današnje siromaštvo i bijedu.” (*Služba liječenja*, str. 108; u izvorniku 183,184)

Pouke i upute iz Biblije pomažu nam da shvatimo Božju namjeru s nevoljnim bližnjima. Bog želi da budemo povezani s Njegovom Riječju da bismo mogli biti Njegova oruđa milosti i ljubavi onima koji pate i kojima je potrebna nada. Štoviše, “Božji je plan da siromašni i bogati budu usko povezani nitima razumijevanja i ljubaznosti” (Ellen G. White, *Služba liječenja*, str. 114; u izvorniku 193). Zajedništvo će se pokazati kao blagoslov jednima i drugima. Pomoći će siromašnima kao i bogatima u razumijevanju Božjeg plana spasenja, i utvrdit će činjenicu da će život dobrote otkriti duhovne istine koje se mogu shvatiti samo u nevolji i patnji.

Samo ljubavlju i službom svojim susjedima kojima je potrebna pomoć možemo dokazati iskrenost ljubavi prema Kristu. Istinska misionarska služba potječe od istinske ljubavi prema našem Spasitelju, osjećaja koje osnažuje misao da je ono što jesmo često mnogo važnije od *davanja* ili samo *činjenja* dobrih djela nevoljnim i siromašnima. “Stari zavjet poziva na etički način života oblikovan prema onome što je Bog učinio za nas u Kristu. Trebamo slijediti Božja načela svjedočeći svojim životom, pomažući i pokazujući ljubav prema bližnjem i onima koji su u potrebi kao i vi.” (Jiri Moskala, “The Mission of God’s People in the Old Testament”, *Journal of the Adventist Theological Society*, 19/1–2, 2008., str. 58)

Isusov život i misija

Služba milosrđa očitovana u Isusovom životu i službi bila je najbolji mogući primjer za učenike, apostole, sljedbenike i nove vjernike rane apostolske Crkve. Isus (Emanuel) boravio je među ljudima da ih obnovi i spasi, izliječi i oprostí ljubavlju koja je čak bila jača od same smrti. Njegova posebna pažnja prema bližnjem, nekom drugom — koji je obuhvaćao nevoljnog, siromašnog, bolesnog, obuzetog, stranca, i mnoge druge — učinila je da Božji Sin u tijeku svoje zemaljske službe posveti velik dio svojeg vremena i snage liječenju i brizi o njima.

Isusov nauk bio je uvijek potvrđivan Njegovim djelima, a Njegova služba iscjeljenja (spasenja) utvrđivala je ono što je propovijedao. On je vršio službu obnove koja je ljude činila cijelima u tijelu, duhu i umu. Isus je došao otkriti Božji karakter palom ljudskom rodu i čineći tako, omogućio je obnovu Božje slike u svojim stvorenjima.

Kada su potrebe vjernika i onih koji nisu članovi crkve zadovoljene, kada postanemo bližnji siromašnima i ispunjavamo njihove potrebe, kada vidimo gladnog i žednog i nahranimo ga i napojimo, kada odjenemo golog i posjetimo one koji su u tamnici, tada udovi Kristovog tijela imaju istinsku zajednicu s Bogom i jedni s drugima. Ovo zajedništvo pokazuje da više nismo sebični, već da dijelimo s drugima i živimo životom koji svjedoči o istinskoj i čistoj vjeri i Kristovom životu.

Apostol Pavao ohrabrivao je misiju među bližnjima potičući vjernike da čine dobro svim ljudima, posebno onima koji pripadaju obitelji vjernika (Galaćanima 6,10). Međutim, Pavao je također imao širu sliku ove misije milosrđa prema bližnjem, što je uključivalo čak i naše neprijatelje: “Naprotiv, ako je tvoj neprijatelj gladan, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga!” (Rimljanima 12,20)

TREĆI DIO: Primjena

Kako cijelo Evanđelje Isusa Krista — koje može izliječiti i spasiti, zaštititi i obnoviti — preobražava naše bližnje u baštinike Božjeg kraljevstva? Vjerujemo da je ova promjena djelo, ili služba, koje se mora obaviti silom Božjeg Duha da bi mnoge osobe mogle primiti milost Kristovog evanđelja i biti preobražene u Njegovo obličje za dobro obitelji, društva i naroda, i na slavu Bogu. Kakva bi promjena nastala kad bismo svi uporno bili posvećeni ovoj službi!

Što je najvažnije, tko je Isus Krist za nas danas? Što ovo pitanje znači u praktičnom smislu?

“Stvarno milosrđe pomaže ljudima da pomognu samima sebi. Ako netko dođe na naša vrata i traži hranu, nemojmo ga odbiti; njegovo

siromaštvo može biti posljedica nesreće u životu. Istinsko dobročinstvo znači više od samih darova. Ono predstavlja stvarno zanimanje za dobrobit drugih. Trebamo pokušati shvatiti potrebe siromašnih i nesretnih, i pružiti im pomoć koja će im biti najkorisnija. Uloženo razmišljanje, vrijeme i osobni trud mnogo su vredniji od samog davanja novca. To je uistinu pravo milosrđe.” (Ellen G. White, *Služba liječenja*, str. 115,116; u izvorniku 195)

Misija za potrebite

PRVI DIO: Opći pregled

Poznato je da Stari zavjet naglašava odgovornost Božjeg naroda prema onima kojima je pomoć potrebna. Hebrejska Biblija ima na stotine propisa i zakona koji jamče i čuvaju prava udovica, siročadi, stranaca, siromašnih itd.

Ponovljeni zakon 15,4 glasi: “Da ne bude siromaha kod tebe. Ta Jahve će te obilno blagoslivljati u zemlji, koju ti Jahve, Bog tvoj, daje u baštinu da je zaposjedneš.” Međutim, nekoliko redaka dalje Mojsije kaže: “Kako siromaha nikad neće nestati iz zemlje, zapovijedam ti: širom otvaraj svoju ruku svome bratu svome siromahu i potrebitu u zemlji svojoj.” (Ponovljeni zakon 15,11)

Kako možemo pomiriti ova dva retka (Ponovljeni zakon 15,4 i Ponovljeni zakon 15,11)? U čemu je ovdje problem? Kako možemo riješiti ovu očitu kontradiktornost? Biblija nam govori da budući da nam Bog može priskrbiti sve što nam je potrebno, On nas želi upotrijebiti u pomaganju nevoljnima kao što je Isus činio. Biblijska predaja kao cjelina ne smatra siromaštvo “normalnim” dijelom života, već zlom iznimkom u okviru božanskog plana. Ono što se smatra “normalnim” jest briga koja pokreće ljude da pokažu ljubaznost onima koji su u potrebi. “Kada se ovi tekstovi [Ponovljeni zakon 15,4.11] čitaju u širem okviru biblijske predaje, nije siromaštvo, već zajednička briga normalan oblik života zajednice.” (Leslie J. Hoppe, *There Shall Be No Poor Among You: Poverty in the Bible*, Nashville: Abingdon Press, 2004., str. 173)

DRUGI DIO: Komentar

Bog je došao da pomogne svojem (nevoljnom) narodu (Luka 7,16)

U 7. poglavlju Evandjelja po Luki čitamo o velikom mnoštvu koje prepoznaje što je Isus upravo učinio. Mnoštvo ne samo da je prepoznalo Isusa kao Proroka i Uzvišenoga, već, ispunjeni strahopoštovanjem i hvaleći Boga, izjavili su da im je Bog došao pomoći. Isus je bio Prorok dobrote i milosrđa, Onaj koji je došao objaviti Radosnu vijest o Bogu. Isus je došao proglasiti slobodu zarobljenima i objaviti da je Božje kraljevstvo blizu (Marko 1,14.15; vidi također Luka 4,18.19). Isus je tijekom

svoje zemaljske službe većinu vremena i snage posvetio najnevoljnijima i najzanemarenijima. Njegovo srce bilo je ganuto jadom i patnjom najsiromašnijih, najubogijih i najbjednijih ljudi.

Među potlačenima i ubogima bilo je mnogo žena i prema njima je Isus posebno imao obzira. Žene koje su bile marginalizirane od strane društva, bile su milostivo primljene od strane Spasitelja i zbrinute; prema tomu, bile su oslobođene svojih nevolja i bolesti. Isus je stalno pokazivao milosrđe i činio djela milosti ovim ženama.

Isusov susret sa ženom Samarijankom na Jakovljevom zdencu primjer je svima koji rade u korist žena bez obzira na to gdje se nalaze i u kakvom su stanju, bilo da su siromašne, odbačene, grešnice, udovice, majke, preljubnice ili na neki drugi način potlačene od strane davla. Davši ženi Samarijanki vodu života, Isus ju je oslobodio potlačenosti i krivnje pružajući joj snagu da živi boljim životom i osposobljavajući je da postane jedna od Njegovih svjedokinja (Ivan 4,1-26). Žena Samarijanka bila je žedna, siromašna, morala je sama nositi vodu, bila je umorna i nevoljna i Isus je ispunio njezine tjelesne, društvene i duhovne potrebe.

Način na koji je Isus upravljao okolnostima žene uhvaćene u preljubu i okolnostima mnogih drugih žena ukazuje na Njegovo zanimanje da obnovi dostojanstvo žena i pokaže da Njegova ljubav ne daje prednost nijednom pojedincu. Isus je prešao kulturološke barijere i čak se usprotivio snažnim vjerskim predajama da bi izliječio, spasio i razvio darove i živote žena za svoje kraljevstvo. Isusova ljubav nema granica, bezuvjetna je i darovana je svim ženama u potrebi. Pogledajte sljedeće primjere žena koje su primile Spasiteljevu ljubav: žena Kanaanka ili Sirofeničanka (Matej 15,21-28; Marko 7,24-30); Isusova majka (Ivan 19,25-27); Marta i Marija, koje je Isus ohrabrio (Ivan 11,17-37); i udovica iz Naina, čijeg je sina Isus podigao iz mrtvih (Luka 7,11-17). Isusa je pomazala grešnica i On joj je oprostio grijehe (Ivan 12,1-11; Matej 26,6-13; Marko 14,3-9; Luka 7,36-50); Isus je izliječio bolesnu ženu i razgovarao s njom (Luka 8,43-48; Matej 9,20-22; Marko 5,25-34); Isus je oslobodio žene od zlih duhova i bolesti (Luka 8,1-3); Izliječio je zgrbljenu ženu (Luka 13,10-13; zapazio je udovicu koja je priložila svoj dar (Marko 12,41-44; Luka 21,1-4); i javio se Mariji Magadalenici (Ivan 20,10-18).

Prema evanđeljima, Isusova služba iscjeljenja prema svima onima kojima je bila potrebna Njegova pomoć, koju je pružao ublažavajući njihovu patnju i oslobađajući ih od njihovih bolesti, pokazuje da "nitko od onih koji su dolazili k Njemu nije otišao ne primivši pomoć. Od Njega je tekla rijeka iscjeliteljske sile koja je obnavljala i tijelo, i um, i dušu." (Ellen G. White, *Služba liječenja*, str. 7; u izvorniku 17). Zatječemo Isusa kako liječi Šimunovu (Petrovu) punicu od groznice (Matej 8,14.15;

Marko 1,29-31; Luka 4,38.39); Isus je izliječio čovjeka koji je bolovao od gube izgovarajući riječi: "Ozdravi!" (Matej 8,2-4; Marko 1,40-44; Luka 5,12.13); Izliječio je uzetoga i oprostio mu rekavši: "Čovječe, oprošteni su ti grijesi" (Luka 5,20), dodavši: "Zapovijedam ti — ustani, uzmi postelju svoju i hajde kući svojoj!" (Luka 5,24; vidi također Matej 9,2-8; Marko 2,3-12)

Isus je pronašao veliku vjeru u stotnika čiji je sluga bio bolestan i na umoru, i nagradio je njegovu vjeru izliječivši njegovog slugu (Luka 7,1-10; Matej 8,5-13). Žena koja je bolovala od tečenja krvi dvanaest godina, zahvaljujući svojoj velikoj vjeri dodirnula je Isusa i odmah bila izliječena Njegovom silom. Isus je potvrdio njezinu vjeru riječima: "Kćeri, tvoja te vjera ozdravila, hajde u miru!" (Luka 8,48; vidi također Matej 9,20-22; Marko 5,25-34)

Isus ne samo da je liječio one koji su došli ili koje su donijeli k Njemu, već je često pokazivao ljubav kada bi ugledao osobu u potrebi. Na primjer, Isus je u subotu poučavao u sinagogi u kojoj se zatekla zgrčena žena koja se nije mogla uspraviti. Isus joj je rekao: "Ženo, oslobođena si od svoje bolesti." (Luka 13,12) Kakvo joj je olakšanje ovo oslobođenje donijelo nakon što je osamnaest godina bila onemoćala od zlog duha! Izvještaj kaže da je Isus položio ruku na nju i ona se odmah uspravila i slavila Boga u svojoj novostečenoj slobodi.

Isusova služba iscjeljenja išla je mnogo dalje od onoga što nam Biblija kaže, ali ovdje je dovoljno spomenuti ono što su nadahnuti pisci evanđelja zabilježili za nas. Veliki Liječnik izliječio je mnoge druge bolesnike koji su bolovali od različitih bolesti. Kraljevski službenik u Kafarnaumu imao je bolesnog sina te je zamolio Isusa da ga izliječi. Isus je milostivo ispunio službenikovu molbu rekavši: "Idi ... tvoj je sin živ!" (Ivan 4,50)

Apostol Pavao je zapisao: "... kako je radi vas [Isus] od bogataša postao siromah da vi postanete bogataši njegovim siromaštvom." (2. Korinćanima 8,9) O Kristovom poistovjećivanju sa siromašnima apostol je jasno govorio. Isus je bio bogat, ali se odrekao onoga što je posjedovao i postao siromašan da bi siromašan ljudski rod mogao baštiniti blaga zemaljskog kao i vječnog spasenja.

Pravo zajedništvo u apostolskoj Crkvi

Prva kršćanska zajednica odlikovala se istinskim zajedništvom. Ovo zajedništvo bilo je obilježje apostola i novih vjernika. Odlučili su živjeti u jedinstvu s Kristom i jedni s drugima, imajući sve zajedničko (Djela 2,42-44) i imajući jedno srce i um. Želja svakoga od njih bila je da dijele ono što su posjedovali da bi njihova dobra mogla biti darovana onima

koji su bili u potrebi. Zahvaljujući ovoj praksi, “među njima, dakako, nitko nije oskudijevao” (Djela 4,34); prema tomu, dijeljenje onoga što su posjedovali omogućilo je da novi vjernici ispune potrebe onih koji su bili u nevolji (Djela 4,32-47).

Jakov je s pravom naglasio važnost slušanja Riječi i njezine primjene, ljubavi koja se pokazuje u riječima, ali i u djelima. Što je, onda, prava vjera? “Čista i neiskvarena pobožnost pred Bogom Ocem je ovo: brinuti se za siročad i udovice u njihovoj patnji i čuvati sebe nezagađenim od utjecaja ovoga svijeta.” (Jakov 1,27 — Suvremeni hrvatski prijevod) Čini se da Jakov donekle ponavlja ove Isusove riječi: “Jer bijah gladan, i dadoste mi jesti; bijah žedan, i napojiste me; bijah putnik, i primiste me; bijah gô, i obukoste me; bijah bolestan, i pohodiste me; bijah u tamnici, i dođoste k meni.” (Matej 25,35.36) Nevoljna siročad i udovice podnose nevolju koja dira Očevo srce, tako da će onaj tko živi u skladu s istinskom vjerom “siroti pomoći do pravde, za udovu se zauzeti” (Izaija 1,17).

U Antiohiji su Isusovi sljedbenici prvi put nazvani kršćanima (Djela 11,25). Tekst glasi: “Tada učenici odlučise — svaki prema svojim mogućnostima — poslati pomoć braći u Judeji. To i izvršise šaljući doprinos (tamošnjim) starješinama po Barnabi i Savlu.” (Djela 11,29.30) Pružiti pomoć (*eis diakonian*) u ovom kontekstu može značiti “pribaviti sredstva” (novac, darove) da bi se upotrijebila za pojedince koji su u nevolji.

TREĆI DIO: Primjena

Siromašni i nevoljni zauzimaju posebno mjesto u Isusovoj službi zato što je upravo njima propovijedano Evanđelje (Radosna vijest o Božjem kraljevstvu; Matej 11,5; Luka 4,18). Drugi biblijski tekstovi potvrđuju da siromašni nisu samo siromašni u duhovnom smislu, već i u materijalnom (Matej 5,3; Luka 6,20). Izvještaj o daru siromašne udovice dobro ukazuje na ovu činjenicu.

Kada je podigao pogled, Isus je ugledao bogate kako prilažu svoje darove u hramsku riznicu. Također je ugledao siromašnu udovicu koja je stavila dva novčića. “Uistinu, kažem vam, ova je siromašna udovica ubacila više od svijui, jer su svi ovi od svoga viška dali za dar određen Bogu, a ona od svoje neimaštine: ubacila je sve što je imala za uzdržavanje.” (Luka 21,3.4; vidi također Marko 12,41-44 i 2. Korinćanima 8,9.12)

Izvještaj nam ne kaže je li žena imala rođake koji su se brinuli o njoj; umjesto toga, naglašava se da je siromašna udovica dala sve od čega je živjela. Zanimljivo je Isusovo upućivanje na ovu ženu zato što je

Njegova pozornost usredotočena na najsiromašnije među siromašnima, ne samo u duhovnom, već u velikoj mjeri i u materijalnom smislu: “A ona od svoje neimaštine: ubacila je sve što je imala, sve svoje uzdržavanje.” (Marko 12,44)

Kada nevoljni ljudi, kao što je siromašna udovica, pogledaju u vas ili vašu crkvu, na koje načine oni vide utjelovljenje Isusa Krista i sveobuhvatno iscjeljenje i pomoć koju On šalje preko Crkve?

Misija za moćne

PRVI DIO: Opći pregled

Ključni redak za ovaj tjedan dio je Isusovog govora o cijeni učenja. U svojem nauku o učeništvu, Isus je redovno ukazivao na potrebu da se izračuna cijena sljedbeništva koja može biti visoka. Matej 16,24-28 i Luka 14,25-33 dva su ključna teksta za razumijevanje Isusovog učenja o tome što znači da Ga netko slijedi (vidi također Marko 8,34-37; Luka 9,23-25). Važno je zapaziti da u svojem nauku o učeništvu Isus ne govori o zlu novca ili propasti bogatih. On nas jednostavno upozorava da ono što posjedujemo ne smije stati na put našoj težnji k vječnosti s Njim. Ništa što nam novac može priuštiti — zadovoljstvo, moć, slavu — neće nam donijeti konačno dobro ako zbog toga izgubimo vječnost.

Iako Biblija ne osuđuje bogate, upozorava na moguću opasnost. Prema Pavlu, zlo je ljubav prema novcu, a ne sam novac (1. Timoteju 6,10). Bogati i moćni ljudi, kao i siromašni i slabi, podjednako su dobrodošli u Božje kraljevstvo. Kao što je Petar shvatio u Kornelijevom domu: “Uistinu, sad istom shvaćam: Bog nije pristan. Naprotiv, njemu je mio u svakom narodu onaj koji ga priznaje i čini što je pravedno.” (Djela 10,34.35) Bogu je stalo do spasenja bogatih i moćnih kao što Mu je stalo do spasenja siromašnih i slabih.

DRUGI DIO: Komentar

Cijena učenja

U Mateju 16,24 Isus ekstremnim jezikom naglašava cijenu sljedbeništva o kojoj se ne može pregovarati: “Tko ne nosi svoj križ i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik.” (vidi također Luka 14,26.27) Isus nije želio da sljedbeništvo bude potaknuto samo željom za stjecanjem koristi iz različitih čuda koja je činio. Kad bismo Ga slijedili samo zbog ispunjenja svojih želja, to bi bilo isto što i njegovati koristoljubivi odnos prema Njemu. Umjesto toga, Isus želi da Njegovi sljedbenici svakodnevno umiru koristoljublju, sebičnim željama i svakoj ambiciji koja će spriječiti njihov odnos s Njim. Njegov poziv da izračunaju cijenu sljedbeništva bio je upućen Njegovim slušateljima da prije svega shvate uvjete sljedbeništva i da ih prihvate.

Isus također zahtijeva od svojih sljedbenika posvećenje koje nadilazi njihov nagon da sačuvaju vlastiti život. Učenici moraju dati prednost svojoj odanosti Isusu nad samim životom. Kao simbol neizbježne i najbolnije smrti, uzimanje križa da biste slijedili Isusa sažeto prikazuje posvećenost najvišoj mogućoj cijeni ako želite biti Njegovi učenici. Kao što je nošenje pravog križa bilo čin pokoravanja Rimljanima, uzimanje križa da bi slijedili Isusa odnosi se na Isusov poziv da Mu se učenici potpuno pokore. Učeništvo ne znači imati Isusa na raspolaganju. Umjesto toga, učeništvo znači da Isusu predajemo vlasništvo nad svim što pripada nama. Isus je otvoren jer ne želi da itko postane Njegov učenik a da se poslije iznenadi visokom cijenom onoga što je učinio. Isus ne želi da Njegovim učenicima vlada bilo što ili bilo tko osim Njega.

U 14. poglavlju Evanđelja po Luki spominju se dva apsoluta u vezi s cijenom učeništva. Prvi apsolut je “ako tko“, u 26. retku, i “tko“ u 27. retku. Umjesto da se odnose na nekolicinu odabranih, zamjenice “ako tko“ i “tko“ označavaju da se cijena učeništva odnosi na svaku osobu koja Ga želi slijediti, bez obzira na društveni položaj. Drugi apsolut je odricanje svega što netko ima (33. redak). Odbacivanje svega da bismo slijedili Isusa ne znači samo da se u fizičkom smislu odrekneмо nečega, već i da u emocionalnom smislu pustimo ono od čega smo fizički odustali kako ta stvar ni na koji način ne bi nama ovladala. Isus je u biti poručio onima koji su razmišljali da Ga slijede da ostave po strani svoje planove i prihvate Njegove. Ovaj apsolut naglašava činjenicu da učenik ne smije dopustiti da mu se bilo što ispriječi na putu njegove potpune predaje Kristu. Isus očekuje da svaka osoba koja Ga želi slijediti bude apsolutno spremna, u svakom trenutku, prekinuti sve odnose, ostaviti sve što posjeduje, čak i život. Isus od svakog pojedinca koji Ga želi slijediti zahtijeva promjenu stava koji se ogleda u svakodnevnoj odluci da po svaku cijenu pripada Njemu. Ovo božansko očekivanje opominje svakoga tko želi biti Njegov učenik da se suzdrži od pokušaja da Ga učini sredstvom za postizanje svojih ciljeva. Isus očekuje da Njegovi učenici svoju volju zamijene Njegovom i da potpuno predaju vlast nad svojom sudbinom Njemu.

Bog voli bogate i moćne

Bogu je stalo do spasenja bogatih i moćnih isto toliko koliko i do spasenja slabih i nevoljnih. Krist je umro za sve ljude bez obzira na njihovo podrijetlo, etničku pripadnost, spol ili društveni položaj. Njegova krv ima dovoljno zasluga za otkupljenje svakog ljudskog bića od propasti grijeha. Samim tim, svaka osoba ima pristup Njegovom besplatnom daru oprosta i prihvaćanja od Boga. Jednostavno rečeno, opseg Kristo-

vog pomirenja je bezgraničan; ono je potpuno dostupno siromašnima baš kao i bogatima (Ivan 3,16; 2. Korinćanima 5,15; 1. Timoteju 2,3-6). Iako online pretraga “Božje srce za bogate i moćne” daje neznatan broj rezultata u usporedbi s pretragom “Božje srce za siromašne“, treba naglasiti da Bog voli svako ljudsko biće na osnovi toga što je stvoreno na Njegovu sliku i zbog Kristove smrti umjesto njega. Iako neće svi biti spašeni, svaka osoba koja je ikada živjela, ili sada živi, imala je ili ima pristup Bogu preko općeg otkrivenja (prirode) i posebnog otkrivenja (Božjeg djela providnosti među neobraćenima, Isusa Krista i Pisma). U Djelima 14,17 stoji da Bog nije sebe ostavio bez svjedoka među ljudima. Na Nebu će biti ljudi koji su bili milijarderi u zemaljskom životu, baš kao i ljudi koji su živjeli u krajnjem siromaštvu. Među otkupljenima će biti i ljudi koji su smatrani velikim umovima na Zemlji, kao i ljudi koji nikada nisu naučili čitati i pisati.

Pismo spominje bogate i moćne pojedince koji su ljubili Boga i bojali Ga se. U Starom zavjetu to su bili Abraham, Izak, Job i David. Novozavjetni primjeri su Matej (Matej 9,9), Zakej carinik (Luka 19,1.2), apostol Pavao (Djela 9), etiopski dvoranin (Djela 8,26-40) i rimski stotnik Kornelije (Djela 10). Ono po čemu su ove osobe posebne nije toliko ono što su posjedovale, već njihova posvećena zajednica s Bogom usprkos njihovom bogatstvu.

Osim prethodnih primjera bogatih i moćnih pojedinaca koji nisu dopustili da bogatstvo i moć spriječe njihov odnos s Bogom, ima i primjera onih čije ih je bogatstvo spriječilo da predaju svoj život Isusu. Poznati primjer je bogati mladić koji je odbacio Isusov poziv da Ga slijedi nakon što je upitao što mu je potrebno da baštini vječni život. Usprkos tomu što je bogati mladić odbacio Isusov poziv, u Marku 10,21 stoji da ga je Isus i dalje volio. Samo zato što ga je Isus pozvao da proda sve što ima i preda dobitak siromašnima ako Ga želi slijediti, ne znači da bogati ljudi ne mogu biti Njegovi učenici. U ovom slučaju problem je bio u tome što je bogatstvo ovog imućnog mladića bilo prepreka da preda svoje srce Bogu. Njegovo srce bilo je toliko obuzeto njegovim velikim bogatstvom da je postalo predmet njegove osnovne odanosti.

Važno je vrijeme iznošenja naše poruke

Nakon što je izliječen od gube, Naaman je iznio dva zahtjeva koji bi danas zvučali potpuno neprimjereno: 1) zatražio je zemlje koliko može ponijeti dvije mazge iz Izraela u Siriju kao obećanje da neće služiti nijednom drugom bogu osim živom Bogu kojem je služio Izrael (2. o kraljevima 5,17); 2) zatražio je dopuštenje da se sa svojim kraljem pokloni u Rimonovom hramu ne kao čin obožavanja, već kao dio opisa njegovog

posla. On je, uostalom, bio kraljeva desna ruka i trebao je biti uz njega kamo god pođe (2. o kraljevima 5,18).

Da ova dva zahtjeva nisu dovoljno neobična, Elizejev odgovor na Naamanov zahtjev bio bi dodatno problematičan u mnogim misionarskim krugovima danas: "Idi s mirom." (2. o kraljevima 5,19) Elizejev zapanjujući odgovor nije ohrabrivao Naamana da nastavi idolopokloničku praksu. Elizej je sigurno vjerovao da će Bog nastaviti raditi u Naamanovom životu. Svojim priznanjem Naaman je učinio golemi korak naprijed na svojem duhovnom putovanju. Bog je osobno uredio njegov susret s Elizejem. Elizej je pozdravio taj napredak i vjerojatno je mislio da nije mudro da prebrzo nastavi s drugim vjerskim pitanjima koja Naaman još nije bio spreman prihvatiti.

Isto načelo poučavanja nalazimo u Ivanu 16,12, gdje Isus, nakon tri i po godine savjetovanja svojih učenika, govori da im još uvijek treba otkriti mnoge pojedinosti, ali da to neće učiniti u tom trenutku jer ih još nisu spremni shvatiti. Isus je poznao njihovu sposobnost za razumijevanje nove istine. Odlučio im je otkriti samo ono što je smatrao bitnim za njih u tom trenutku, prepuštajući ostalo službi Duha Svetoga u njihovom životu. Ellen G. White savjetuje: "Iako treba biti vjeran u propovijedanju Evandjelja, učitelj istine neka nikada ne iznosi mnogo onoga što ljudi ne mogu shvatiti jer im je novo i teško razumljivo." (*Evangelism*, str. 202)

TREĆI DIO: Primjena

Znatan dio čovjekovog života okreće se oko novca: zarađivanje, trošenje, štednja, davanje prije svega desetina i darova. Novac, a posebno naš odnos prema njemu, ne treba olako shvatiti. Bogati ljudi nisu jedini koji se suočavaju s opasnošću da ih zemaljski imetak hipnotizira. Siromašni ljudi također mogu postati robovi onom malom što imaju ili želji da steknu više, do mjere da se izlože opasnosti da iz vida izgube vječnost.

Kao kršćanima, važno je da način na koji se odnosimo prema novcu i svemu što on može priuštiti ne spriječi naš odnos s Bogom. U vezi s novcem trebamo imati dvije pojedinosti na umu: 1) krhkost zemaljskih ulaganja: sve što svijet nudi (zadovoljstvo, sigurnost, moć itd.) prolazno je; 2) onog dana kada se pojavimo pred Bogom i podnesemo izvještaj o svojem životu, bit ćemo ocijenjeni na osnovi zdravlja naše duše, a ne našeg bogatstva.

Budući da Bog ne pravi razlike među ljudima, On još uvijek želi da bogati i moćni ljudi postanu Kristovi učenici. Ono do čega je Bogu

najviše stalo nije ono što se nalazi u čovjekovoj ruci, već što je u njegovom srcu. Biblijski primjeri bogatih i moćnih ljudi uče nas da ova kategorija ljudi također može biti osjetljiva za Evanđelje. Odgovornost je posvećenih vjernika da se mole da Bog neposredno djeluje u procesu svjedočenja kako bi se približili moćnim ljudima koji ne vjeruju, kao i da dopuste Duhu Svetome da ih iskoristi kao mostove ne bi li ih dosegli.

Misija za nedosegnute (1)

PRVI DIO: Opći pregled

U svojem oproštajnom govoru prije uznesenja na Nebo, Isus je naložio svojim učenicima da budu Njegovi svjedoci među pripadnicima svih naroda na svijetu (Matej 28,19). “Narodi” u Mateju 28,19 ne odnosi se na države, već na skupine ljudi. Skupina ljudi odnosi se na skupinu pojedinaca koji imaju zajedničku svijest o prošlosti, jeziku, vjerovanjima i identitetu. Ne postoji ljudsko društvo na Zemlji kojem Isusovo evanđelje ne treba biti naviješteno i u kojem ne treba stvarati učenike. Vodeće misijske agencije, kao što su *Global Frontier Missions* i *Joshua Project*, ocjenjuju da ima oko 17.446 skupina ljudi u svijetu, od kojih je više od 7.400 nedosegnuto Evanđeljem. Drugim riječima, 42% skupina u svijetu nema dovoljno domaćih zajednica kršćana koje mogu evangelizirati ostalim skupinama ljudi bez svjedočenja sa strane. Devedeset pet skupina ljudi koje su najmanje dosegnute Evanđeljem prostiru se unutar prozora 10/40, područja koje najvećim dijelom naseljavaju pripadnici plemena, hinduisti, muslimani, budisti i nereligiozni ljudi. Neke od ovih skupina imaju zanemariv pristup Evanđelju ili ga uopće nemaju. Ljudi kojima još nije naviješteno Evanđelje ima i u zapadnim narodima zbog sve većeg utjecaja sekularizma.

DRUGI DIO: Komentar

Pavao: svestrani misionar

Pouka za ovaj tjedan upoznaje nas sa svjedočenjem ljudima koji nemaju ništa zajedničko, ili malo zajedničkog, s kršćanima u smislu vjerovanja i vrijednosti. Ljudi različitog etničkog podrijetla i raznolikih vjerskih opredjeljenja žive zajedno i dijele javni život. Zbog njihovog jedinstvenog pogleda na svijet, ovi ljudi imaju različite duhovne potrebe i stremljenja. Upravo u tom multireligijskom svijetu mi smo pozvani da naviještamo svoju vjeru i stvaramo učenike za Krista. Na prvi pogled zadatak je zastrašujuć. On iziskuje da izidemo iz svojih vjerskih zona udobnosti, upoznamo se s njihovim žargonima i pravilima; ponovno ocijenimo svoje stavove (stereotipe i predrasude) prema ljudima koji imaju drugačije poglede; i učimo nove pristupe evangelizmu. Kao da to

nije dovoljno, mnogi nekršćani ne promatraju kršćanstvo s naklonošću. Na sreću, u Bibliji nalazimo primjere misionarskih napora da se dosegnu takvi ljudi.

Nakon obraćenja na kršćanstvo, Pavao je pokazao neumornu posvećenost širenju Evandjelja svim narodima. Međutim, Pavao je prilazio svojim slušateljima na različite načine, ovisno o tome jesu li bili Židovi ili pogani. Kad ono što je iznio Židovima u sinagogi u Antiohiji (Djela 13,13-43) usporedimo s njegovim prikazom Evandjelja poganskim slušateljima na Areopagu u Ateni (Djela 17,16-33), vidimo da je Pavao pokazao veliku mjeru osjetljivosti prema danoj situaciji, kao i prema svojim slušateljima. U Antiohiji Pavao iz Pisma dokazuje da se starozavjetna proročanstva ispunjavaju u Isusu. U Ateni Pavao počinje s onim što je poganskim slušateljima bilo najpoznatije: žrtvenikom nepoznatom Bogu i izrekama njihovih pjesnika, umjesto nizom biblijskih tekstova. Da bi im govorio o "Gospodaru neba i zemlje" koji je sve stvorio, Pavao se koristi onim što je njegovim slušateljima poznato. Bez pristajanja na vjerovanja Atenjana, Pavao ih pohvaljuje što su pobožni. Cilj ove pozitivne izjave o njegovim slušateljima možda je bio privući njihovo zanimanje za ostatak govora. Iako je bio duboko uznemiren mnoštvom njihovih idola, Pavao je bio suzdržan u svojem ponašanju. Svako pokazivanje gnjeva i optuživanje ovih ljudi koji nisu poznavali Božje posebno otkrivenje lišilo bi ga dragocjene prilike da im iznese Evandjelje. Važno je zapaziti da osjetljivost na životne prilike Atenjana nije spriječila Pavla da ih pozove na pokajanje.

Prethodnu misao najbolje je ilustrirao Mark Allan Powell objavom rezultata svojeg istraživanja 2004. godine o utjecaju čovjekovog svakidašnjeg života na čitanje i tumačenje Pisma (vidi Allen Powell, "The Forgotten Famine: Personal Responsibility in Luke's Parable of the 'Prodigal Son'" u *Literary Encounters with the Reign of God*, Sharon H. Ringe i H. C. Paul Kim, urednici, New York: T & T Clark, 2004.). U prvoj fazi ovog istraživanja, Powell je pratio dvije skupine studenata, jednu u Sjedinjenim Američkim Državama i drugu u Sankt Petersburgu u Rusiji. Eksperiment se sastojao od zadatka u kojem su studenti bili zamoljeni da pročitaju usporedbu o izgubljenom sinu iz Luke 15,11-31, zatvore Bibliju, a zatim da je na osnovi sjećanja što je točnije moguće ponove jedni drugima u svojim skupinama. Powell je zapazio dvije glavne razlike u usmenom ponavljanju ove usporedbe. S jedne strane, dok je samo šest posto američkih studenata zapamtio da se u 14. retku spominje glad, na to je ukazalo 84 posto studenata u St. Petersburgu. S druge strane, 100 posto američkih studenata naglasilo je da je izgubljeni sin potrošio svoje nasljedstvo, dok je samo 34 posto ruskih studenata zapam-

tilo ovu pojedinost. Čini se da je za američke studente glad sporedni detalj koji ništa bitno ne doprinosi usporedbi. Pošto nisu imali neka svježja sjećanja na glad, svi su stavili naglasak na trošenje bogatstva i neodgovorno ponašanje. Međutim, za ruske studente, koji su bili u dodiru s preživjelima iz devetstodnevne nacističke opsade St. Petersburga 1941. godine, koja je izazvala glad od koje je umrlo 670.000 ljudi, spominjanje gladi bilo je značajna pojedinost koja je mnogo doprinosila usporedbi. Ovaj eksperiment dobra je ilustracija potrebe da poruku prilagodimo slušateljima i po stilu iznošenja i po sadržaju, kao što je Pavao činio u Ateni.

Potreba za novinama u misionarskoj praksi

U usporedbi sa svojim suvremenicima, Pavao je bio nekonvencionalan u pristupu službi, posebno u Ateni. Čak bi mogao biti opisan kao avangardan kada se radi o svestranosti i prilagodljivosti u misiji. Njegove jedinstvene misionarske osobine očajnički su potrebne danas. Suvremeni Areopag postoji u različitim dijelovima i oblicima u mnogim gradskim središtima. To može biti gradski trg, park, ugao neke ulice, trgovački centar, kazalište ili kafić. Crkvi su potrebni vjernici s odgovarajućim darovima, talentima, osobnostima i kreativnošću, osposobljeni i poslani u službu u takvim središtima. Vjernicima koji su osposobljeni da uđu u netradicionalna područja, kao i među nekršćane, treba biti povjereno istraživanje novih načina širenja Evandjelja, iako se na prvi pogled može učiniti da su ovi načini neobični.

Božji zahtjev upućen Abrahamu da žrtvuje Izaka, sina preko kojega je Bog obećao da će ga učiniti ocem mnogih naroda, bio je nekonvencionalan (Postanak 22). Elizejeve riječi upućene Naamanu da "ide s mirom" nakon što je Naaman iznio svoja dva neobična zahtjeva (2. o kraljevima 5), u najboljem slučaju su uznemirujuće (vidi pouku od prošlog tjedna). Božji nalog Izaiji da tri godine gol luta gradskim ulicama objavljujući poruku o propasti Judinih saveznika, bio je vrlo čudan (Izaija 20,2-4). Zamislite kakvu je sramotu Mihej možda osjetio kada je Bog zatražio od njega ne samo da hoda gol, već da zavija kao šakal i urliče kao noj (Mihej 1,8)! U svjetlu ovih biblijskih primjera, "kada se čitaju u kontekstu, Biblija nudi mnoge primjere koji pokazuju da Bog odobrava metode misije koje se suprote našoj udobnoj praksi. Snažne pouke i jasni tekstovi iz Biblije ... pokazuju da je Bog otvoreniji i kreativniji od nas. Ako je tako, ne trebamo biti brzi u osudi onoga što je drugačije ili neugodno". (Jon Paulien, "The Unpredictable God: Creative Mission and the Biblical Testimony", u *A Man of Passionate Reflection*, Bruce L. Bauer, urednik, Berrien Springs, MI: Department of World Mission, Andrews University,

2011., str. 85) Umjesto da i dalje orems misijska polja tradicionalnim metodama, trebamo biti prilagodljivi, dovtljivi i otvoreni prema novim, čak i nepoznatim pristupima Božjoj misiji. Misija potječe od Boga i ostaje Njegova inicijativa. Zato se trebamo oslanjati na Njega. Kao što je učinio kralj Jošafat, uvijek se okrećimo Bogu govoreći: "Niti mi znamo što da radimo, nego su nam oči uprte u te." (2. Ljetopisa 20,12) Ako smo iskreni, Bog će nam otkriti svoju volju. Možda Njegova metoda neće biti uobičajena, kao što je Jošafatu bilo naloženo da pošalje vojsku u rat uz pjesmu. Međutim jedno je sigurno: misija i služba po Božjoj volji i s Božjom silom ostvarit će Njegov spasonosni cilj da svi segmenti društva budu dohvaćeni.

TREĆI DIO: Primjena

Svi su ljudi pod utjecajem svoje kulture i svojih pogleda na svijet i ograničeni su njima. Ovu važnu činjenicu treba uzeti u obzir prigodom objavljivanja Evandjelja. Pavlova služba pruža nam dobar primjer misio-narskog rada među nekršćanima. Slijedi nekoliko osnovnih načela značajnih za našu misiju među onima kojima Evandjelje nije naviješteno:

1. Kulture različitih ljudi, sa svojim duboko uvriježenim pogledom na svijet, njihov je jedini kriterij. Ljudi se ne mogu suočiti s onim što nadilazi njihove ideje i vjerovanja na kojima zasnivaju svoje mišljenje i od njih se ne može očekivati da pozitivno odgovore. Zato je vrlo važno da uvijek budemo osjetljivi na svakidašnju stvarnost ljudi kojima svjedočimo.

2. Trebamo se ponašati suzdržano i s poštovanjem u dijalogu s nekršćanima. Možemo steći znatan uvid u nekršćane proučavanjem njihovih sustava vjerovanja i razgovorom s njima radi pronalaženja zajedničkog mišljenja koje se može upotrijebiti kao veza za iznošenje Evandjelja.

3. Trebamo se također usredotočiti na potrebe i želje svojih slušatelja i pokazati im kako Krist odgovara na njih. Ne smijemo dopustiti da naša kulturološka gledišta stanu na put Božjoj želji da se predstavi nekršćanima preko nas. Važno je da se u iznošenju Evandjelja suzdržimo od pretpostavke da naši slušatelji znaju ono što mi znamo o Bogu, da njeguju vrijednosti koje mi njegujemo, da shvaćaju pojam grijeha kao mi, da osjećaju krivnju i da im je potreban Božji oprost.

4. Na kraju, trebamo paziti da ne razvodnimo svoju poruku u pokušaju prilagođavanja svojim slušateljima. Evandjelje bi trebalo biti ispred svakog pogleda na svijet koji se ne slaže s Pismom.

Misija za nedosegnute (2)

PRVI DIO: Opći pregled

Iako je Evanđelje po Mateju bilo napisano prvenstveno za Židove, prisutnost pogana u Isusovoj blizini stalno se iznova javlja u njegovom narativu, katkad nasuprot posvećenosti Židova. Na primjer, dok su mudraci (perzijski astrolozi) prešli dugačak put da se poklone pred izraelskim pravim Kraljem, glavni svećenici i zakonoznanci (Herodovi mudraci) nimalo se ne trude tako učiniti. Isus je pohvalio vjeru rimskog stotnika koja je bila veća od vjere Židova (Matej 8,10). Poganski odred za pogubljenje prvi je priznao Isusovo božansko Sinovstvo nakon Njegovog raspeća (Matej 27,54). Na ovaj način Matej naglašava tri pojedinosti: 1) Božji plan otkupljenja uvijek je obuhvaćao sve narode na Zemlji; 2) pogani nisu neosjetljivi na djelovanje Duha Svetoga; 3) ostavljajući po strani etničke, kulturološke i vjerske predrasude, ljubiti druge i služiti im kao što je Krist činio, preduvjet je za uspješnu međukulturalnu službu. Prema tomu, osim što upućuje poziv na globalnu misiju, Evanđelje po Mateju također poziva na etničko pomirenje u Kristu.

Pisci drugih evanđelja također naglašavaju Isusovu značajnu interakciju s poganima: On je proširio svoj misijski rad na poganski gerazenski kraj (Marko 5,1), iscijelio je slugu rimskog stotnika (Luka 7,1-10) i služio je u samarijanskom gradu (Ivan 4). Isusova prisutnost među strancima otkrila je da je Božje kraljevstvo za sve narode, podjednako za Židove i za pogane. Isus je na praktične načine pokazao da je Bog uvijek želio širiti svoju ljubav i oprost među svim narodima.

DRUGI DIO: Komentar

Božje misionarsko djelovanje među narodima u starozavjetno vrijeme

Bog je uvijek želio uspostaviti zavjetni odnos sa svim ljudskim društvima. On nije želio spasiti samo Izraelce, već je preko Abrahama želio svoju milost otkupljenja proširiti na sve narode (Postanak 12,1-3). Poziv upućen Abrahamu da bude blagoslov svim narodima pokazuje da uključivanje ovih naroda u Božji plan otkupljenja nije bila naknadna misao. Drugačije rečeno, Božja želja da pogani (narodi svijeta) iskuse

Njegovo spasenje nije bio Njegov plan B. Vjekovima kasnije, nakon poziva Abrahamu, Bog je uputio isti poziv Abrahamovim biološkim potomcima (Izraelu) da budu narod svećenika svim narodima (Izlazak 19,6). U brojnim prilikama Bog je podsjećao Izraelce da su izabrani ne zato što su najbolji među narodima (na primjer Ponovljeni zakon 7,7), već zato što ih Bog ljubi. Izrael je trebao biti sredstvo preko kojega će drugi narodi upoznati i obožavati Boga. Trebao je biti svjetlo ostalim narodima. U Jeremiji 2,3 Izrael se spominje kao prvi rod Božje žetve, što znači da je postojala veća žetva izvan Izraela.

Od trenutka kada je Bog pozvao Abrahama da bude Njegov zastavnik, Njegov plan bio je da donese spasenje Hebrejima i poganima. Izrael kao narod, prema tomu, Bog nije izabrao da bi odbacio sve druge narode. U starozavjetnom izvještaju istaknuti su događaji o poganima koji su prihvatili izraelskog Boga kao svojega. Spomenimo Rahabu, Rutu, Uriju Hetita i kraljicu od Sabe.

Iako je Bog izabrao Izraela kao svojeg predstavnika, On nije prepustio ostvarenje svojeg plana otkupljenja samo njima. Na mnoge druge načine Bog se neumorno otkrivao pripadnicima drugih naroda. Ellen G. White iznosi sljedeće važno zapažanje: "Izvan židovskog naroda postojali su ljudi koji su predviđali pojavu božanskog Učitelja. Ti su ljudi tražili istinu i dobili su Duh nadahnuća. Jedan za drugim, kao zvijezde na tamnom nebu, podizali su se takvi ljudi. Njihove proročke riječi rasplamsale su nadu u srcima tisuća u neznabožačkom svijetu." (*Isusov život*, str. 19; u izvorniku 33)

Melkisedek, šalemski svećenik-kralj, jedan je takav neizraelac kojem je Bog prišao bez posredovanja drugih ljudi. Melkisedek je bio svećenik Boga Svevišnjega (El Elyon). Izvještaj o Melkisedekovom susretu s Abrahamom u Postanku 14,14-24 vrlo je poučan. Abraham poistovjećuje svojeg Boga, Jahvu, s El Elyonom na tri načina. Prvo, on spaja dva božanska imena — Jahve i El Elyon — na način koji ukazuje na istog Boga (Postanak 14,22). Drugo, Abraham je pripisao Melkisedekov opis El Elyona Jahvi: Stvoritelj Neba i Zemlje (Postanak 14,22). Treće, Abrahamovo prihvaćanje Melkisedekovih blagoslova i njegov dar desetine kanaanskom svećeniku pokazuje da je Abraham potvrdio Melkisedekovo svećeništvo (Postanak 14,19.20). Bog je izabrao Melkisedeka "da bude Njegov predstavnik među ljudima onog vremena, iako je pripadao kanaanskoj zajednici" (Jacques B. Doukhan, *Genesis, Seventh-day Adventist International Bible Commentary*, 2016., str. 214).

Važno je zapaziti da Božji neumorni misionarski naponi među ljudima ne čine uključenost vjernika u misiju nebitnom. U Mateju 28,18-20 i 1. Petrovoj 2,9 ističe se da je stvaranje učenika za Krista naš osnovni

razlog postojanja kao crkve i kao vjernika pojedinaca. Naša je prednost da budemo Božji suradnici u onome što bi On savršeno ostvario i bez našeg sudjelovanja. Također, spoznaja da Bog ide ispred nas pripremajući tlo za sijanje sjemena Evanđelja, još je jedan poticaj da prihvatimo prednost koju nam On milostivo nudi da postanemo dio Njegovog tima.

Božje misionarsko djelovanje među narodima u novozavjetno vrijeme

Kao što je prethodno rečeno, iako je najveći dio Isusove javne službe bio vršen na židovskom teritoriju, broj Njegovih susreta s poganima zabilježen u evanđeljima upravo je nevjerojatan. Isus ide toliko daleko da izjavljuje da ima druge ovce izvan židovske zajednice (Ivan 10,16). U Isusovom životu i službi, kao i nalogu da Njegovi sljedbenici stvaraju učenike u svim narodima (Matej 28,18-20; Djela 1,8), prvi kršćani postupno su shvatili da će Božje zavjetno obećanje da prima ne samo Abrahamove potomke, već pripadnike svih naroda kao svoje baštinike, biti ispunjeno svjedočenjem Crkve. S obraćenjem Kornelijeveg doma (Djela 10), dogodilo se nešto novo u životu kršćanske zajednice u razvoju. Taj događaj i kasnije dugo razmišljanje o značenju tog nečeg novog što je Bog činio (Djela 15) uvjerali su prvu Crkvu da je Bog odredio pristup poganima u zajedničko dobro vjernika kao pravih korisnika Božjeg otkupiteljskog djela u Kristu. Budući da je bilo tako, ničim nisu mogli poništiti ovu božansku odluku. Točnije, sada je bila njihova odgovornost da nikoga ne previde prigodom naviještanja Evanđelja.

Kao sveobuhvatni Božji narod pozvan iz svakog naroda u jednu duhovnu cjelinu (1. Petrova 2,9), crkva je bila pozvana, bila je osposobljena od strane Duha Svetoga i naloženo joj je da izvrši evanđeoski zadatak da postane svjetlo narodima, što Izrael kao narod nije uspio postići. U 1. Petrovoj 2,9 jasno stoji da je cijela kršćanska zajednica Božja posebna svojina između svih naroda na Zemlji. Ovaj redak spaja izjavu o identitetu vjernika kao Božjeg izabranog i svetog naroda Saveza s njihovom odgovornošću da objavljuju divna Božja djela svima koji još nisu predali svoj život vladavini Isusa Krista.

Uvjeren u svoju ulogu apostola među poganima (Rimljanima 11,13; 15,16; Galaćanima 2,7) i osnažen zaključcima jeruzalemskog sabora (Djela 15), Pavao je posvetio najveći dio svoje službe poganima. Njegova ustrajna posvećenost ovoj misiji prenijela je Evanđelje preko granica naroda. Kad je riječ o slanju Pavla poganima koji nisu čuli za Evanđelje, Božji cilj bio je da pokaže da je Njegov dar spasenja namijenjen svim ljudima.

TREĆI DIO: Primjena

Poznajući Božju namjeru da svi ljudi iskuse Njegovo spasenje, pozvani smo da preuzmemo Njegovu misiju. Kao što je Izrael kao narod bio određen da bude svjetlo poganima, nama je kao kršćanima — ili duhovnom Izraelu — naloženo da budemo Božji poslanici ljudima koji još nisu prihvatili Isusa kao svojega Gospodina i Spasitelja (Matej 28,18-20; 2. Korinćanima 5,20). Jasno je da Kristovi učenici imaju obvezu prema ljudima kojima nije naviješteno Evanđelje. Radosna vijest glasi da mi ne moramo nužno ići na drugi kraj svijeta da bismo ih pronašli. U svakom okviru života postoje ljudi koji još uvijek nisu prihvatili Evanđelje. Možda su to naši susjedi, kolege, prijatelji iz razreda, mušterije, pacijenti ili naši studenti. Možemo ih sresti kao migrante, izbjeglice, studente u međunarodnoj razmjeni, diplomate ili svjetske poslovne ljude. Kakva god bila društvena, kulturološka i vjerska pozadina ljudi koje srećemo i kojima služimo, trebamo priznati da ne možemo uspješno služiti bilo kojoj skupini ljudi ako se prvo nismo oslobodili stereotipa, predrasuda i diskriminacije prema njima. Mi se, prema tomu, trebamo moliti da nas Bog oslobodi svih takvih predrasuda.

Estera i Mordokaj

PRVI DIO: Opći pregled

Knjiga o Esteri jedinstvena je iz više razloga. Jedan od razloga jest što u njoj nema izravnog spominjanja Boga. Bog se ne spominje u čitavoj knjizi — ni od strane Židova, junaka iz izvještaja, niti od strane nežidova. Pa ipak, usprkos ovoj neobičnoj činjenici, knjiga sadrži dragocjenu mudrost za one koji slijede Isusa i žele obznaniti svoje iskustvo s Bogom u svijetu u kojem mnogi nisu otvoreni za jasno izražavanje vjere.

Kada ljudi u crkvi razmišljaju ili razgovaraju o misiji, oni se često usredotočuju na određena vjerska djela, bilo da su to evanđeoski sastanci, širenje vjerske literature, držanje biblijskih satova ili drugi oblici misionarskog rada. Sve ovo zahtijeva određeni stupanj slobode i povezanosti sa zajednicom da bi se potaknula bilo kakva značajna promjena. Međutim, što je s mjestima u kojima država zabranjuje vjerske aktivnosti? Što je s područjima u kojima su ljudi potpuno nezainteresirani za takve aktivnosti? Crkva često zanemaruje takve sredine. Međutim, mjesta koja odgovaraju ovom opisu čine znatan dio svjetskog stanovništva. Ovoga ćemo tjedna, kroz oči Estere i Mordokaja, vidjeti da Bog želi da budemo kreativni u svojem svjedočenju, čak i na mjestima i u područjima koja nisu otvorena za javni misijski rad.

DRUGI DIO: Komentar

Izvještaj o Esteri i Mordokaju, u velikoj mjeri kao izvještaji o Danielu i Josipu, pokazuje Božjim sljedbenicima da ne trebaju biti pastori ili vjerski vođe da bi služili u Božjoj misiji. Ovi biblijski izvještaji pokazuju da preko javnih službi, državnih službenika i drugih državnih ustanova Božji narod može služiti i utjecati na društvo približavajući ljude Božjoj ljubavi.

Estera i Mordokaj spasili su živote tisuća ljudi time što su bili vjerni vrijednostima i mudrosti koja im je bila prenesena preko židovskih predaka. Kada čitamo biblijske izvještaje, često previdimo detalje, ne prepoznajući uvijek s kakvim su intenzitetom prikazane neke prilike, kao u slučaju Estere i Mordokaja. Estera i Mordokaj suočili su se s

iznimno stresnom i neizvjesnom situacijom. U njihovom slučaju povijedanje ili uključivanje u neposredne misijske aktivnosti ne bi služilo široj Božjoj misiji, čiji je cilj bio privući ljude u zajednicu ispunjenu ljubavlju. Bila im je potrebna hrabrost da se suočeni sa smrću zauzmu za život. Oni su zauzeli takav stav u sredini u kojoj su bili dio manjine, podcijenjene u kraljevstvu. Ipak, zahvaljujući Božjem utjecaju i spremnosti Estere i Mordokaja da donesu mudre odluke u vezi s Božjim sveopćim planom za ljudski rod, kraljica i otac koji ju je posvojio mogli su biti blagoslov ljudima i dio trenutka u povijesti koji je prikazan na stranicama Biblije i preko održavanja blagdana Purima (Estera 9,18-32).

Mnogi koji čitaju ovu biblijsku pouku žive na mjestima na kojima imaju zadovoljavajuću vjersku slobodu i ne moraju se brinuti da će njihov život biti ugrožen ako objave svoju vjeru. Drugi ljudi širom svijeta nemaju takvu prednost. Brojni Isusovi sljedbenici trenutačno žive u okolnostima u kojima bi ih otvorena vjernost Bogu odvela u zatvor ili izložila opasnosti njihov život i živote članova njihovih obitelji. Usprkos ovoj opasnosti, neki od ovih ljudi rade na utjecajnim mjestima. Bog ih poziva da ostvare svoju vjeru na načine koji mnogima od nas možda neće izgledati kao misija. Možda je najbolji način na koji ovi ljudi mogu služiti Bogu da izbjegn timereno otvoreno izražavanje svoje vjere. Umjesto toga, njihov tihi rad u pozadini utječe na ophođenje prema ljudima i pomaže im da napreduju. Ovaj posao nije manje važan od eksplicitnog izlaganja Evandjelja koje drugi vrše u prilikama u kojima imaju više slobode. Hrabrost da se ostane vjeran u okolnostima u kojima to ne možete činiti otvoreno, često je nevjerovatna. Tek ćemo na novoj Zemlji saznati kakav su utjecaj takvi ljudi imali na bezbrojne živote širom svijeta.

Iz izvještaja o Esteri i Mordokaju možemo naučiti još jednu misio-narsku pouku. Ni Estera ni Mordokaj nisu bili obrazovani teolozi ili pastori. Bili su obični ljudi koji su se našli na značajnim položajima u tadašnjem kraljevstvu (Estera 2,7). Nisu znali koliko će njihove uloge biti ključne. Iz izvještaja je jasno da su Estera i Mordokaj čestito radili i živjeli (Estera 2,19-23; 4,15.16). Usprkos izazovima koje je život bacio pred njih, ostali su posvećeni Božji radnici i stekli su ugled zahvaljujući svojoj marljivosti i poštenju (Estera 6). Kada su se ljudi iz njihovog okruženja (posebno Haman i njegovi miljenici) udružili protiv njih, ugled koji su uživali postao je ključan za njihov opstanak.

Da Estera i Mordokaj nisu bili odgovorni ljudi koji su pošteno služili drugima oko sebe, izvještaj bi bio mnogo drugačiji. Njihovo poštenje pružilo im je podlogu s koje su mogli tražiti usluge i otvoreno govoriti kada je bilo pitanje života i smrti (Estera 5,8; 7,3.4). Njih nisu samo čuli u tom trenutku, već su ih poslušali (Estera 8).

Ovdje leži pouka za nas danas. Većina Isusovih sljedbenika nije zaposlena u Crkvi adventista sedmoga dana. Čak mali broj njih zauzima radna mjesta pastora, učitelja ili kapelana. Ipak, prema izvještaju o Esteri i Mordokaju, javni službenici često nemaju najveći utjecaj u društvu. Vjernik koji se bavi svjetovnim poslovima ili radi u državnoj službi obično ima najveći misionarski potencijal. Nikada ne trebamo podcijeniti ulogu koju naši odnosi s ljudima mogu imati na duže staze. Povijest Božje misije puna je izvještaja, od kojih mnogi nisu ispričani, koji podsjećaju na Esterin i Mordokajev. Iako većina Isusovih sljedbenika neće biti na takvim visokim položajima poput Estere i Mordokaja, oni su i dalje na mjestima i područjima kojima pastori i drugi ljudi zaposleni u crkvi nemaju pristup.

Na tim mjestima i područjima ugled jedne osobe, zahvaljujući održavanju visokog stupnja poštenja i savjesnom obavljanju posla, privući će ljude k njoj i stvoriti poštovanje koje pruža mnogobrojne mogućnosti za vršenje utjecaja. Katkad jasno upućivanje na Boga nije ono što je potrebno da bismo privukli ljude životu kakav Bog želi za cijeli ljudski rod. Vrlo je važno da imamo na umu ovu činjenicu mi i ljudi koji nas okružuju.

Ako bi neka osoba trebala obilježiti sve biblijske izvještaje o vjernim Božjim sljedbenicima, bili bismo iznenađeni koliko se mnogo govori o običnim ljudima koji žive u skladu sa svojom vjerom u običnom okruženju. Biblija pokazuje da je Božja misija namijenjena svim ljudima i da svaka osoba može sudjelovati u toj misiji. To ne zahtijeva nužno da vjernici ostave svoj posao koji se razlikuje od crkvenog rada. U većini slučajeva ljudi trebaju svoja radna mjesta vidjeti kao svoje misionarsko polje. Ovo ne znači da oni moraju otvoreno evangelizirati među svojim kolegama. To često znači raditi pošteno i čestito, omogućavajući da odnosi koji proizlaze iz takvog pristupa prirodno napreduju. Veliki su izgledi da će se ljudi koji primijene takav pristup povremeno naći u situacijama koje zahtijevaju hrabrost i odluke koje imaju dalekosežan utjecaj. Život u zajednici s Bogom pripremit će ih za takve prilike.

TREĆI DIO: Primjena

Crkva se mora redovno moliti za one koji žive na mjestima na kojima ih otvorena odanost njihovoj vjeri izlaže opasnosti. Treba se moliti da Bog ljudima na takvim mjestima podari hrabrost da u svojem okruženju pokažu vjeru na odgovarajuće načine. Treba redovno posredovati pred prijestoljem milosti za one koji nemaju slobodu moleći se da pod njihovim utjecajem mogu steći uvid u Božju ljubav i život kakav

Bog želi za cijeli ljudski rod. Bilo bi dragocjeno kad bi se u crkvi svakog mjeseca odvajao jedan tjedan za upućivanje više molitava u skladu s onim što je rečeno.

Zajedno i na kreativan način trebamo ohrabriti sve Božje sljedbenike koji nisu crkveni službenici. Trebamo prepoznati njihovu službu preko različitih utjecaja koje vrše. Crkva također treba uložiti u poduku koja će pomoći vjernicima da uvide kako njihov rad može biti misionarskog karaktera bez nužno otvorenog svjedočenja. Generalna konferencija ima sredstva i ljude koji su izričito razmišljali o misijskom pristupu pod nazivom "izrada šatora", i primijenili ga, i kojima se možemo obratiti za takvu poduku. Kad bi se uz molitvu odlučnije razmatralo kako vjernici u svojim redovnim poslovima mogu biti misijski usmjereni, to bi drastično promijenilo način na koji se Evandjelje širi po svijetu.

Dovršetak Božje misije

PRVI DIO: Opći pregled

Drugi Isusov dolazak, koji vodi do ponovnog stvaranja Zemlje, vrhunac je biblijskog izvještaja. Opisi u Otkrivenju 21 i 22 mogli bi se opisati kao konačan “sretan” kraj. I u određenom smislu, to je ispravno tumačenje. S ovoga gledišta drugi dolazak i nova Zemlja označavaju kraj Božje misije. Kraj je vječni život ispunjen radošću i srećom s Bogom. U drugom smislu, ovaj završetak nije “kraj”, već početak, ili nastavak, Božjeg plana za ljudski rod i za Zemlju, početak u kojem otkupljeni produbljuju svoje razumijevanje Boga i Njegovog karaktera kroz svu vječnost.

Korisno je razmišljati o tome kako Bog otkriva sebe u tri faze, pri čemu svaka faza zahtijeva različitu definiciju “misije”. 1) Prva faza obuhvaća stvaranje svijeta i Božju komunikaciju sa stvorenim bićima u Edenu. Čak i u Edenu Božja misija bila je da u odnosu ispunjenom ljubavlju otkrije svoju narav. Međutim, grijeh je promijenio ovu stvarnost dovodeći do svijeta u kojem živimo, svijeta punog jada, boli, patnje i smrti. 2) Ova velika promjena zahtijevala je da Bog u svoju misiju unese nove elemente; posebno se javila potreba za utjelovljenjem, što je dovelo do Isusovog života, smrti i uskrsnuća. Utjelovljenje omogućava buduću stvarnost nove Zemlje. 3) Konačna faza Božje misije dostiže najvišu točku prigodom Isusovog drugog dolaska.

Međutim, drugi dolazak nije kraj ljudskog roda ili izvještaja o Božjoj aktivnosti. Vječni život bio bi besmislen kad bi drugi dolazak najavljivao samo kraj ovozemaljske povijesti. Umjesto toga, vječnost je novi početak beskrajnih mogućnosti.

DRUGI DIO: Komentar

Kao adventisti sedmoga dana, mi s pravom govorimo o drugom dolasku u svojim crkvama i na evangelizacijama. Svijetu je očajnički potrebna poruka nade koju pruža drugi dolazak. Podjednako važan je biblijski opis nove Zemlje, koja nije neko nebesko kraljevstvo u oblacima, već ponovno stvorena Zemlja koja na mnogo načina podsjeća na naš sadašnji svijet. Značajna razlika između nove i ove Zemlje jest što tamo više neće postojati problem grijeha i smrti.

Od trenutka kada su Adam i Eva odlučili slijediti stazu suprotnu putu ljubavi koji je Bog pokazao, ljudski rod i Zemlja kao cjelina suočili su se s patnjom i smrću. Takvu sudbinu Bog nije planirao za čovječanstvo, ali je postojala kao mogućnost u svijetu slobodne volje koja je bila potrebna da bi ljubav postojala. Mi se u današnjem svijetu nalazimo u ovoj fazi Božje misije. Bog je tijekom povijesti na Zemlji otkrivao sebe ljudima na brojne načine, kao što potvrđuje Biblija. Konačno očitovanje dogodilo se u utjelovljenju Isusa, Božjeg Sina, na Zemlji (Ivan 1,1-14). Ključni dio Božje misije bio je završen tijekom utjelovljenja — Isusovog života, smrti i uskrsnuća, što je omogućilo vječni život ljudskom rodu.

Ali bez obzira na Isusov neizrecivi čin ljubavi i otkupljenja prije oko 2000 godina, još uvijek smo zaglibljeni u užasu ovog svijeta. Božja namjera da nas povede u vječni život u ponovno stvorenom svijetu još uvijek je budućnost. Ono što je Bog učinio preko utjelovljenja pronaći će svoje najdublje ostvarenje u uskrsnuću vjernih koji će biti preneseni zajedno s onima koji žive u zajednici s Bogom kada Isus ponovno dođe (1. Korinćanima 15,12-34). Čak i ovaj ishod nije potpuno ostvarenje Božjeg otkupljenja. Taj će se događaj odigrati kada Zemlja bude ponovno stvorena, kao što je opisano u Otkrivenju 21 i 22.

Božja misija usmjerena je na odnos i upravo u Otkrivenju 21 i 22 stećemo uvid u Božju želju da bude s nama vječno. Otkrivenje 21 i 22 govori o Bogu koji boravi među ljudima na Zemlji licem u lice (Otkrivenje 21,3; 22,4). Ovaj zajednički suživot božanskog i ljudskog krajnji je cilj Božje misije koja se odnosi na nas. Mi ne možemo zamisliti, osjetiti ni shvatiti kako će izgledati život s Bogom licem u lice, ali iz biblijskog opisa zaključujemo da je u pitanju nešto predivno i to treba nadahnuti one koji o tome čitaju da pozele uspostaviti zajednicu s Bogom.

S ovoga gledišta mogli bismo tvrditi da Božja misija završava na novoj Zemlji. Da, plan otkupljenja ostvaruje se u ovoj fazi. Pa ipak, na određenom stupnju, čini se da se Božja misija nastavlja preko onoga u što mi kao ljudi možemo proniknuti. Je li nova Zemlja početak ili kraj? Ukratko rečeno, i jedno i drugo.

Kao ljudi, moramo imati na umu da smo stvorena bića. Nikad ne možemo tvrditi da smo sveznajući kao Bog. Takvo shvaćanje navodi na zaključak da će ljudi vječno učiti neprestano rastući u spoznavanju Boga i našeg položaja u odnosu na Boga, jedni drugih i Zemlje. Prema tomu, ako opišemo Božju misiju kao Božju želju da otkrije svoju ljubav prema ljudima i da tu ljubav na kreativne načine umnožava, onda Božja misija nema kraja, već je vječna, trajna stvarnost.

Ovakvo razumijevanje odgovara biblijskom opisu Boga mnogo točnije nego tvrdnja da je nova Zemlja kraj Njegove misije. Umjesto toga, nova

Zemlja novi je početak koji razvija ono što je nastalo prije, ali se vječno mijenja prema dubljijoj i smislenijoj ljubavi kad je riječ o odnosu. U tom smislu Božja misija je vječna aktivnost u kojoj imamo prednost sudjelovati. Prema tomu, kraj određene faze Božje misije javlja se prigodom drugog dolaska. Međutim, ovaj kraj vodi u sljedeću fazu Božje misije. Dakle, nova Zemlja nije samo završetak, već i nastavak.

Faza Božje misije na novoj Zemlji također je vrijeme izobilja i radosti i prema Ivanu 10,10 ispunjava Božji cilj za ljudski rod. Nova Zemlja je raznolika jer su njezini stanovnici ljudi iz različitih kulturoloških pozadina (Otkrivenje 21,24). Pod božanskim nadahnućem Ivan, pisac Otkrivenja, opisuje kako otkupljeni radosno jedu i piju zajedno uzimajući plodove sa stabla života i pijući živu vodu koja teče od Božjeg prijestolja (Otkrivenje 21,6; 22,2). Nova Zemlja je mjesto stvaralaštva koje nadilazi našu najbujniju maštu. Bog će boraviti među ljudima stupajući u dodir s njima, stvarajući nove ideje i pokazujući ljubav među nama na nove načine. Ne čudi onda što je Ivan reagirao uputivši Bogu žurnu molbu da brzo dođe (Otkrivenje 22,20). Ista želja nadahnjuje nas danas da drugima navješćujemo radosnu vijest o Božjim planovima za otkupljene u vječnosti.

TREĆI DIO: Primjena

Adventisti sedmoga dana oduševljeni su što na početku i u središtu svojeg identiteta imaju poruku o Kristovom drugom dolasku. Na ovoj poruci trebamo biti zahvalni i trebamo je objavljivati u našem društvu. Nema sumnje da je ova poruka svijetu očajnički potrebna.

Međutim, istina o drugom dolasku ide dalje od navještanja Radosne vijesti. Ljudski rod treba uvidjeti i što znači živjeti u sadašnjosti s nadom u drugi dolazak i novu Zemlju. Vjervanje u biblijski opis treba nas povesti u nešto više od evandeoskih propovijedi, u bitno drugačiji način života u sadašnjosti. Oni koji čitaju Otkrivenje 21 i 22 i shvaćaju ljepotu odnosa koju ova poglavlja prikazuju, trebaju sada biti privučeni ovakvom životu. Postoje određene granice zbog utjecaja grijeha i smrti, ali ova ograničenja ne isključuju mogućnost da govorimo o novoj Zemlji. Za one koji su iskusili Božju ljubav iz prve ruke i vjeruju u obećanja Pisma, vječni život počinje sada.

Kada nada u drugi dolazak i stvarnost nove Zemlje postane sastavni dio našeg načina života, mi kao vjernici živjet ćemo u nadi usred svijeta koji je nema. Ova perspektiva može pomoći vjerniku da iskusi i pokaže radost i mir, što će se pokazati u ljubaznosti, strpljenju i blagosti prema drugima. Takva perspektiva također može nadahnuti ljudski rod da svo-

jim darovima i talentima na kreativan način pokaže Božju ljubav kakvu je On namijenio ljudima od početka. Takav život ispunjen ljubavlju sada pokazuje da vjerni Božji sljedbenik hodi stazom koja vodi u život izobilja. Štoviše, ovaj izbor pokazuje da će Božji sljedbenici uživati u životu na novoj Zemlji u punini.